DORU MIHAIL ION COJA
ZAHU PANĂ NICOLAE NICOLAU
CONSTANTIN IORGULESCU

CORNELIU ZELEA CODREANU

- o sută de ani de la naştere

13 SEPTEMBRIE 1899-13 SEPTEMBRIE 1999

FUNDAŢIA CULTURALĂ BUNA VESTIRE
Bucureşti, 1999

DORU MIHAIL ION COJA
ZAHU PANĂ NICOLAE NICOLAU
CONSTANTIN IORGULESCU

CORNELIU ZELEA CODREANU

- o sută de ani de la naştere -

13 SEPTEMBRIE 1899-13 SEPTEMBRIE 1999

FUNDAŢIA CULTURALĂ BUNA VESTIRE
Bucureşti, 1999

- Coperta şi grafica: Ioana Carolina URSA

Consilier editorial: George URSA
Redactor şef: George URSA
Redactori de carte: George URSA, George Alexandru URSA

ISBN: 973-99507-0-1

CORNELIU ZELEA CODREANU
(1899 - 1938)

„Legionar (...), *Fii corect*; *Fii drept*; *Fii curat*; *Fii voios*, aşa cum ai dori tu să fie şi să-şi facă datoria fiecare român, în Patria sa legionară".

„Mişcarea legionară nu se întemeiază exclusiv nici pe principiul autorităţii şi nici pe acela al libertăţii. Ea îşi are temeliile înfipte în principiul dragostei. În el îşi au rădăcinile, atât autoritatea, cât şi libertatea".

„Dragostea nu desfiinţează însă *obligaţia de a fi disciplinat*, după cum nu desfiinţează *obligaţia de a munci* sau pe aceea de a fi ordonat".

„Va veni o vreme când toate neamurile pământului vor învia, cu toţi regii şi împăraţii lor. Având fiecare neam locul său înaintea tronului lui Dumnezeu. Acest moment final, „învierea din morţi", este ţelul cel mai înalt şi cel mai sublim către care se poate înălţa un neam!"

Corneliu Zelea Codreanu

NE VOM ÎNTOARCE

Ne vom întoarce într-o zi,
ne vom întoarce neapărat.
Vor fi apusuri aurii,
cum au mai fost când am plecat.

Ne vom întoarce neapărat,
cum apele se-ntorc din nori
sau cum se-ntoarce, tremurat,
pierdutul cântec, pe viori.

Ne vom întoarce într-o zi...
şi cei de azi cu paşii grei
nu ne-or vedea, nu ne-or simţi
cum vom pătrunde-ncet în ei.

Ne vom întoarce ca un fum,
uşori, ţinându-ne de mâini,
toţi cei de ieri în cei de-acum,
cum trec fântânile-n fântâni.

Cei vechi ne-om strecura, tiptil,
în toate dragostele noi
şi-n cântecul pe care şi-l
vor spune alţii, după noi.

În zâmbetul ce va miji
şi-n orice geamăt viitor,
tot noi vom sta, tot noi vom fi,
ca o sămânţă-n taina lor.

Noi, cei pierduţi, re-ntorşi din zări,
cu vechiul nostru duh fecund,
ne-napoiem şi-n disperări,
şi-n răni ce-n piepturi se ascund.

Şi-n lacrimi ori în mângâieri,
tot noi vom curge, zi de zi,
în tot ce mâine, ca şi ieri,
va sângera sau va iubi.

Radu GYR

CUVÂNT ÎNAINTE

Reuşim, iată, să tipărim, în broşură, intervenţiile avute, de domnii: Doru MIHAIL, Ion COJA, Zahu PANĂ, Nicolae NICOLAU, la Simpozionul *dedicat* Centenarului *naşterii* CĂPITANULUI – *Corneliu Zelea Codreanu- omului, care, alături de alţi patru oameni (Ion I. Moţa, Radu Mironovici, Tudose Popescu, Corneliu Georgescu), întemeiază, vineri, 24 iunie 1927,* Legiunea Arhanghelul Mihail. *Simpozionul, dedicat Centenarului naşterii Căpitanului, a fost organizat de conducerile Fundaţiilor* BUNA VESTIRE *şi* prof. GEORGE MANU.

Tipărim, alături de intervenţiile celor de mai sus, şi studiul, deosebit de mişcător, intitulat „SCRISOARE către CEI RĂMAŞI (Târgşor, la 50 de ani)", *scris de dl Constantin IORGULESCU. Eseul, de filosofie a istoriei, este dedicat suferinţelor îndurate, în închisorile comuniste, de elevii înregimentaţi în* Frăţiile Cruce. *Considerăm că îşi găseşte aici locul, deşi, tematica abordată, nu se încadrează strict temei momentului. Se încadrează, în schimb, prin consecinţele istorice şi, de aceea, l-am alăturat celorlalte patru.*

Simpozionul omagial s-a desfăşurat, duminică, 12 septembrie 1999, la Sala Ioan Dalles din Bucureşti. Asistenţa a fost deosebit de numeroasă. Ca niciodată. Şi, bănuim, acesta o fi fost motivul principal al perturbării ei. Probabil, de aceea, pe la mijlocul manifestaţiei, în sală şi-a făcut apariţia o unitate a forţelor de ordine, unitate dotată cu tot ce trebuie pentru descoperirea ... bombei *puse pentru a sări în aer respectiva sală. Mulţi din cei prezenţi au părăsit întrunirea şi nu au mai revenit. Alţii au*

aşteptat terminarea percheziţiei şi s-au întors în sală. Semnatarul acestor rânduri (din partea Fundaţia BUNA VESTIRE*) şi dl. Nicolae Nicolau (din partea Fundaţiei* prof. GEORGE MANU*) am semnat procesul verbal prin care se constata inexistenţa...* bombei *la Sala Dalles. Totuşi, descinderea* organelor abilitate *pentru a dezamorsa* bomba *a avut urmări. Conducerea Sălii Dalles ne-a refuzat, de atunci, ţinerea de manifestări culturale, simpozioane, etc., în respectivul aşezământ. Înainte, procedaseră aproape în acelaşi mod conducerile* Muzeului Ţăranului Român *şi* Aşezămintelor I. C. Brătianu. *Doar tehnicile de diversiune au fost diferite. Acolo nu a fost vorba de* bombe, *ci de provocatori(persoane fizice şi juridice). Una din aceste persoane (fizice) chiar a dat buzna în plină manifestaţie şi a strigat că „ n-au ce căuta acolo legionarii...".*

După incidentul de la Sala Dalles(12 septembrie 1999) am încercat să obţinem sală la Muzeul de Istorie de pe Calea Victoriei. Iniţial, directorul acestei instituţii a acceptat; apoi, în urma intimidării domniei sale, de către un ambasador... „chinez", ne-a restituit banii şi a refuzat categoric să ne ofere sala. Spaima de „ chinezi" este absolută. La sfârşitul lunii noiembrie am ţinut ultima manifestare, din anul 1999, dedicată Căpitanului, *la sala ARCUB. De atunci, lipsindu-ne şi mijloacele finaciare, nu am mai avut acces la o altă sală.*

În fine, din sărăcia noastră, atâta am putut realiza-această broşură. Puţin, dar din suflet.

***George URSA** (FCBV)*

CUPRINS

IMNUL TINEREȚII LEGIONARE

Sfântă tinereţe legionară,
Cu piept călit de fier şi sufletul de crin,
Iureş ne-nfricat de primăvară
Cu fruntea ca un iezăr carpatin!
Cu braţele suim în soare,
Catapetezme pentru veac;
Le zidim din stânci, din foc, din mare
Şi dârz le tencuim cu sânge dac.

Garda, Căpitanul
Ne preschimbă-n şoimi de fier :Refren
Ţara, Căpitanul
Şi Arhanghelul din cer.

Moartea,numai moartea legionară
Ne este cea mai scumpă nuntă dintre nunţi,
Pentru sfânta cruce, pentru ţară,
Înfrângem codri şi supunem munţi!
Nu-i temniţă să ne-nspăimânte
Nici chin, nici viforul duşman;
De cădem cu toţi izbiţi în frunte,
Ni-i dragă moartea pentru Căpitan!
-Refren

Sfântă tinereţe legionară,
Suim biserici, stăm viteji în închisori...
În prigoană orişicât de-amară
Cântăm şi ne gândim la Nicadori.
Purtăm în crivăţ şi în soare
Lumini pentru biruitori,
Pentru cei viteji zidim altare
Şi-avem doar gloanţe pentru trădători.
-Refren

Versuri: Radu GYR
Muzica : Ion MÂNZATU

ACTUALITATEA CĂPITANULUI

- o sută de ani de la naştere -

Era aproape de miezul nopţii.

Însoţeam pe unul dintre pedagogii internatului, unde locuiam, şi care închidea „casa" restaurantului, de curând deschis, de „Comerţul Legionar", pe strada Gutenberg, unde se afla în construcţie sediul central al Mişcării Legionare.

Când am ieşit în stradă, cobora treptele casei-generalului Zizi Cantacuzino – Căpitanul.

Ne-a cerut să-l ajutăm să rânduiască sculele constructorilor – lăsate pe trotuar – explicându-ne că dispoziţiile deosebit de agresive, ţintind toate acţiunile legionarilor, pe care le-a emis Guvernul lui Guţă Tătărescu, ar fi putut duce la închiderea şantierului.

Am terminat. Ne-a mulţumit şi ne-am despărţit.

Emoţia mă copleşise.

Nu-mi amintesc să fi scos o vorbă.

Atunci...

Dar, ce i-am putea spune azi, Doamnelor şi Domnilor, Căpitanului?

Că suntem din ce în ce mai singuri?

Că suntem dezbinaţl?

Că au pierit cei mai buni dintre noi de-a lungul celei mai lungi şi cumplite prigoane?

Că avem a face faţă unei haite internaţionale care, folosind acelaşi ştiut cocktail (– minciuni – calomnii – falsificări – trunchieri ale adevărului), este formată, azi, ca şi atunci, ori din duşmani declaraţi, ori din duşmani

prefăcuţi, ori din falşi prieteni, ce ni se alătură vremelnic, ca să ne prade, să ne spioneze şi să ne vândă?

Fireşte, aş îndrăzni să-i prezint o *dare de seamă* asupra naţiunii – poate chiar acest raport apărut de curând în revista engleză *Buissnes Central Europa* – sub titlul: *„România pe marginea incapacităţii de plată*". Se spune - între altele – că acum doi ani şi jumătate, noul Guvern, ar fi zâmbit, dacă-l întrebai pe ce drum se află România: către cel al crizei din Bulgaria sau spre avântul economic polonez.

Azi, bulgarii sunt cei care zâmbesc satisfăcuţi, în timp ce România - în afara celor 3 miliarde şi jumătate de dolari ce au trebuit plătite (ca urmare a împrumuturilor masive din 1996) – are nevoie, pentru a acoperi deficitele, să găsească alte 5 miliarde şi BNR nu mai are în rezerva sa decât 1, 9 miliarde.

Şi foarte puţini mai cred în capacitatea României de a rezolva toate acestea.

Pentru că - din dosarul ultimilor zece ani reiese că s-au semnat cinci acorduri de susţinere (asta înseamnă „stand by agrement") şi toate au fost „fuşărite" din cauza inabilităţii politicienilor de a-şi ţine promisiunile: „macrostabilizarea fiind erodată de absenţa unei reforme structurale".

Ne aflăm în stadiul final al luptei dintre bine şi rău. De aici nu mai poate urma decât o mare înnoire spirituală sau o prăbuşire iremediabilă. Salvarea mai e posibilă atâta vreme cât pârghiile de comandă ale sufletului n-au alunecat cu totul din mâinile noastre, cât timp demonicul nu şi-a sărbătorit biruinţa deplină asupra puterilor vii din noi. Dar mă tem că n-am putea răspunde unei întrebări fireşti:

- cum aţi reuşit, în cea mai lungă perioadă de pace - în care aţi umplut ţara de generali care n-au tras nici un glonte decât doar în manifestanţii din decembrie – , având la dispoziţie, fără nici un control, toate bogăţiile ţării

inclusiv forţa ei de muncă, având putere absolută, să vă ruinaţl?

Este adevărat, ne avertizase Căpitanul (şi nu numai pe noi ci întreaga Europă), că, „de vor intra în ţară hoardele comuniste, nu vor pleca până ce nu ne vor sataniza".

Arma de distrugere a României, comunismul, în a cărui oaste s-au aflat numeroşi alogeni, şi mai ales ei, secondaţi de o echipă, de români, intelectual şi numeric, modestă (ca să fim politicoşi), au făcut, cum spunea unul dintre ei, „totul" pentru a se ajunge aici.

Să nu vă imaginaţi că au renunţat: acum câteva zile Rusia şi-a reiterat cererea de a instala, în Basarabia, o bază militară.

Împotriva cui? Şi de ce?

Nimeni nu a îndrăznit să calculeze pagubele aduse-Europei şi lumii – de agresiunea comunistă. Se ştie doar că, din URSS, în Cambodgia – trecând prin China şi Coreea de Nord –, şi nu numai, teroarea roşie a făcut vreo 85 de milioane de morţi.

Dar, destinele fărâmate, dar anii pierduţi, în gulagurile „lagărului socialist", dar costurile minciunii, dar cheltuielile războiului rece, dar „cruzimea necesară- care strălucea în ochii albaştri ai Revoluţiei" – cum ciama Aragon?

Nu aş putea omite, în ce ne priveşte, un fapt cumplit: prin anii '80, România, depăşea toate celelalte naţiuni ale Europei, în ce priveşte rata avortului, şi mortalităţii materne, rată determinată de avorturi; situaţie ce este la fel de gravă şi azi.

Pentru prima dată în ultima sută de ani – inclusiv anii celor două războaie mondiale – populaţia României scade.

Am încălcat – şi în această privinţă- unul din avertismentele Căpitanului: „individul, colectivitatea şi naţiunea" – toate trei au drepturile şi datoriile lor. Dreptul de a trăi şi datoria de a nu periclita dreptul la viaţă al celorlalte două. Altfel, se produce o adevărată anarhie,

desfiinţarea ordinei naturale şi asta-i una dintre cauzele principale ale societăţii, tulburate, de azi.

Este ameninţat dreptul la viaţă al neamului atunci când poporul îşi ucide copiii, iar ţara nu va avea nici o economie sănătoasă şi echilibrată nici viitor – şi curând nici trecut.

Pierim! Precum etruscii, fenicienii sau indienii maya!

Punctul de vedere, susţinut de Corneliu Codreanu, se regăseşte azi în vederile unor oameni de stat din ţări îndepărtate – ceea ce dovedeşte atât continua lui actualitate, cât şi sănătatea sa spirituală. Citez, din declaraţiile ministrului de Interne al Noii Zelande – John Banks-, publicate, sub titlul – *„Să facem ţara noastră bună şi puternică"* - , în *Vital Speeches:*

Şase sunt pietrele unghiulare ale unei societăţi: familia, independenţa – iar, Guvernele noastre, în ultimii 70 de ani, au introdus legi ce penalizează independenţa, auto-încrederea şi auto-ajutorul; corectitudinea şi onestitatea; auto-determinarea – a-l ajuta pe cel sărac, fără a-i da posibilitatea, să scape de sărăcie nu înseamnă că-i faci o favoare ; „orice Guvern, suficient de puternic, ca să-ţi dea tot ceea ce doreşti, este un Guvern destul de mare ca să-ţi ia tot ce ai".

Fiecare dintre noi îşi poate face propria cărare; abilitate individuală şi munca dură determină rezultatele şi succesul – spune neo-zelandezul – dar asta este a doua lege din *Cărticica şefului de cuib*: „munceşte, munceşte în fiecare zi. Răsplata muncii să-ţi fie nu doar câştigul ci mulţumirea că ai pus o cărămidă la înălţarea legiunii şi înflorirea României".

A cincea piatră: loialitatea faţă de Dumnezeu, faţă de regină, de ţară şi de filosofia noastră; sau, mai simplu, cu vorbele Căpitanului: „legea onoarei – luptă şi nu fii niciodată mişel; decât să învingi printr-o infamie mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei".

A şasea – valoarea conducerii; sau, cu vorbele lui Corneliu Codreanu – selectarea şi educarea unei elite.

„Am auzit pe cineva spunând" – susţinea Banks – „că această ţară are nevoie de mai mult consens". Prostii. Este necesară o elită: în casă, în şcoală şi în comitate. Iisus şi Apostolii săi nu spuneau: „fraţilor, dorim consensul"! Ci „fraţilor, asta-i credinţa mea, asta-i ceea ce cred în mod pasionat şi, dacă şi tu crezi la fel cu mine, vino alături" ; „dacă nu te sprijini pe nimic, te vei prăbuşi din te miri ce".

Sau, din nou cu vorbele Căpitanului: „nimeni nu va căuta să convingă pe cineva să se facă legionar. Noi ne vom fixa punctul de vedere şi atât. Cine va voi, va veni. *Şi va intra – dacă va fi primit*".

Căpitanul nu era om politic – cu atât mai puţin politician – ci unul dintre învăţătorii lumii ce se integrează printre cei puţini care – de-alungul veacurilor – , de la Iisus la Confucius, de la Mohamed la Dostoievski – au încercat să-i înveţe pe oameni, spre buna lor vieţuire, care sunt regulile, legile vieţii şi legile morţii, spunea Căpitanul, ce ar tulbura-o prin nerespectarea lor.

Spre a înţelege mai bine locul şi perenitatea Căpitanului, să-mi permiteţi să vă reamintesc ce scria, în „registrul ideilor gingaşe", Paul Zarifopol:

„În înţeles psihologic şi social se poate numi politică orice sistem de fapte şi intenţii prin care caut a impune – până la totală substituire (dacă se poate)- voinţa ta voinţei altuia" (ceea ce am suportat toţi în cei peste 50 de ani de dictatură).

Ce ne învăţa Căpitanul?

„Mişcarea Legionară nu poate birui decât odată cu desăvârşirea unui proces interior de conştiinţă a Naţiunii Române. Când acest proces va cuprinde majoritatea Românilor şi se va desăvârşi – biruinţa va veni de la sine, fără comploturi şi fără lovituri de stat.

Biruinţa pe care o aşteptăm noi este atât de mare, atât de luminoasă încât niciodată nu vom admite ca să fie înlocuită cu o biruinţă ieftină şi trecătoare".

Politicianul – ne spune Zarifopol – este o fiinţă care prin calităţile sale naturale şi sociale, se afirmă cu deosebire destoinică a pune stăpânire pe bunuri produse prin activităţile specifice altor tipuri umane. Aproape orice om pofteşte şi practică, cu deliciu, funcţia de stăpân – iar succesul politic este acea valoare socială pe care gloata o înţelege mai deplin, la care jinduieşte mai tare.

Tipul eminamente politic consideră ca subordonate alte activităţi - în afară de a sa proprie: celelalte sunt meserii – numai a lui este *demnitate*.

Ce solicita Corneliu Codreanu celor ce vor să-i conducă pe creatorii de valori materiale, ştiinţifice sau artistice?

„...veţi jura că aţi înţeles că «elita legionară» - în limbajul nostru nu înseamnă numai a lupta şi a învinge ci înseamnă – permanentă jertfă de sine în slujba Neamului, că ideea de elită este legată de jertfă, de sărăcie, de trăire aspră şi severă a vieţii – că unde încetează jertfirea de sine – acolo încetează elita legionară".

De ce – „în sărăcie"?

Peste ani va răspunde un preşedinte al Franţei. Singurul care mai salvează ceva din instituţia republicană: *generalul* de Gaulle! Poate şi aceasta justifică numărul mic al francezilor care i s-au alăturat în acţiunea de la 18 iunie 1940 (*France libre*). Pentru că „francezii sunt proprietari şi cei care posedă sunt posedaţi de ceea ce au". Şi-l da, aici, exemplu pe Paul Morand.

Nu este singura consonanţă între aceste două mari spirite ale Europei secolului nostru. Dovezile se află în cele trei volume în curs de apariţie în Franţa sub titlul – *C 'etait de Gaulle* – scrise de fostul lui purtător de cuvânt Alain Peyrefitte.

Creatura politică –revenim la Zarifopol-, cu psihologia ei redusă la varietăţile simplei violenţe şi viclenii, rămâne o anexă zoologică faţă de cei care-şi însuşesc *Jurământul Moţa-Marin*.

Priviţi, bătălia, din Legislaturile Parlamentului României ultimilor zece ani (a durat cât *Războiul Troei*), în jurul moştenirii bunurilor furate după invazia comunistă. Pricina ei –şi la Troia şi aici- pirateria!

În ascuns, tot politicianul (precum contele Tisza Kálmán), cum povestea prinţul Windischgraetz, îşi are clipele lui de ceardaş: nu are altă voinţă şi alte voluptăţi decât acelea ale primitivului care ţopăie în jurul ospăţului asigurat sau a duşmanului prins, ceea ce –adesea- este totuna.

Dacă, azi –în locul gambadelor autentice- , creatura politică ne oferă mutre grave şi costume cu cravată –fără şapcă proletară- asta dovedeşte doar că maimuţa stilizată îşi deghizează tumbele printr-o mimică solemnă.

Grupul politic şi creatura lui nu au memorie exactă şi nici răspundere –iar structura vieţii politice este astfel organizată încât individul politic este dispensat şi apărat de răspundere şi memorie (vezi cazul Bivolaru); legea răspunderii Ministeriale, care, precum atâtea altele, ce ar oferi dezvăluiri, răspunderi şi sancţiuni, zace într-o gestaţie nepermis de prelungită.

Punctul de vedere al Căpitanului: "înfrângerea interesului personal". Aceasta-i o altă virtute fundamentală a legionarului. Ea este opusă complet liniei politicianului al cărui singur motor de acţiune şi luptă este interesul personal cu toate derivatele lui degenerate: îmbogăţire, lux, desfrâu sau trufie. Priviţi-l în ochi pe cel care vine şi dacă în ochii lui simţi că scânteiază un cît de mic interes personal, material, ambiţie, patimă sau trufie – acela nu poate deveni legionar".

Legiunea nu este numai un sistem logic, o înlănţuire de argumente, ci " o trăire", după cum cineva nu este creştin dacă cunoaşte şi " înţelege" Sfânta Evanghelie, ci numai dacă se conformează normelor de viaţă afirmate de ea - dacă o " trăieşte".

V-aţi întrebat ce se întâmplă cu un matematician, un muzician sau un inginer ce ar comite neghiobiile echivalente celor pe care le-au semnat în ultimii zece ani politicienii României cu deplină seninătate şi cu justificări uluitoare: după ce s-au furat două miliarde de dolari prin cele două bănci celebre, ni se spune că singura soluţie este să plătim noi pentru că altfel ne „bulgarizăm" - şi veţi înţelege cu ce marafeturi se poate mulţumi, poate fiinţa şi prospera activitatea politică.

Tehnica a pregătit – şi mai ales revoluţia informatică - din nefericire un suculent bulion de cultură în care tipul politic dospeşte avantajos: în societatea îmbogăţită, prin truda omului tehnic, Puterea se obţine fără vitejie – nu mai este nevoie să ieşi în turnir ca să-ţi înfrângi adversarul, ci angajezi un post de televiziune, cîteva de radio şi mai mulţi ziarişti tocmiţi ad-hoc şi foloseşti vicleşugurile, laşităţile - arogante sau târâtoare şi toate păcatele mici şi urâte în care se încheagă energiile inferioare şi echivoce (P. Z.).

De zece ani – mai cu seamă - înfloreşte pe tot pământul politica şi politicianismul: state se distrug şi se fabrică, partide şi programe se înmulţesc precum microorganismele – nu este zi să nu se lanseze o lege, o proclamaţie – la Podul Înalt, la Braşov sau Bădăcin, la Cucuieţi sau Cluj - în timp ce politicienii migrează precum turmele în savana africană - bântuite de sete – nu a apei – ci a puterii gândită ca sursa cea mai rapidă de îmbogăţire.

În rest, consilii, întruniri, decrete, manifeste, broşuri, helicoptere, simpozioane, şcoli de vară: raiul creaturii politice.

Dar atât.

Pentru alte lucruri, ce nu se pot realiza prin ordonanţe şi decrete, nu este nici vreme şi nici putere.

În această privinţă, bairamul cel mare s-a petrecut în vasta migraţie rusească - cu rezultatul ştiut: dezastru economic, mizerie generalizată, crima organizată şi,

precum se vede, începutul războiului civil (Tramvaiele de la Cernăuţi n-au mai fost vopsite de pe vremea administraţiei româneşti!).

S-au pornit copacii – spune tradiţia – să-şi caute împărat: măslinul, smochinul şi viţa nu au acceptat; fiecare avea destul de lucru cu roadele lor frumoase şi bune; doar agrişul s-a învoit să fie mai mare peste toată pădurea; şi aşa s-au născut "Sovromlemn" şi "Romsilva".

Oare nu s-ar putea găsi şi alte forme de organizare şi conducere a treburilor obşteşti în aşa fel ca creatorii de valori - indiferent domeniul - să nu fie oprimaţi de cei care ar trebui să le deschidă drumul creaţiei şi să le asigure condiţii optime pentru desfăşurarea talentelor încredinţate lor de Dumnezeu, întru bucuria şi desfătarea tuturor?

Ba da. Ne-o spune Eminescu, Eminescu cel căruia azi i se face "dosar".

Iată - cu vorbele lui – ce-i de făcut: *„Munca şi numai munca este izvorul libertăţii şi al fericirii. Cei ce pretextează că bunurile morale şi materiale se câştigă prin adunări electorale, prin discursuri de cafenea şi prin articole de gazetă sunt nişte şarlatani care amăgesc poporul în interesul lor şi spre risipa bunei stări.*

Organizaţia de azi a favorizat fuga de muncă, ea a ridicat elemente, care n-au nimic, în fruntea statului ca să trăiască şi să se îmbogăţească din averea lui şi tot această organizaţie a făcut ca şi alte clase să creadă că numai prin politică poţi ajunge la aşa ceva" (s. red.).

Căpitanul susţine că pentru cea mai grea conducere - aceea a unei naţiuni – trebuie o specializare, specializare grefată pe anumite însuşiri.

Pentru a se crea această elită, Căpitanul a iniţiat *Comisiile de Studiu* pentru organizarea Ministerelor. Dar şi una pentru inventarierea avuţiei româneşti – subsol, sol, producţie industrială, mână de lucru, capital – inclusiv pentru organizarea administraţiei.

Pentru primari şi prefecţi şcolile urmau să pregătească, pentru fiecare judeţ, cel puţin 5 oameni care să poată fi prefecţi şi pentru fiecare comună câte 5 oameni care urmau să îndeplinească funcţia de primar. Alegerea lor se făcea în funcţie de capacitate (putere de a rezolva problemele) corectitudine, simţul onoarei, al gospodăriei, bună-cuviinţă, dragoste de oameni şi de lucrurile ţării, răbdare şi tact, stăpânirea nervilor, sentimentul sacrificiului personal.

Această şcoală legionară, voieşte - spunea Căpitanul- să repare greşeala de până acum: pentru a conduce un tramvai este nevoie de o şcoală - dar pentru a conduce o comună sau un judeţ nu-i nevoie de nici o pregătire?

Rezultatul: se vede cu ochiul liber în acest Bucureşti care în decurs de 10 ani a avut 8 primari generali – toţi o apă şi un pământ.

Omul partidelor – spunea Căpitanul – desfiinţează România. Când politicianul intră într-un partid prima întrebare pe care şi-a pus-o a fost – „ce voi câştiga de aici"; „ce beneficiu voi trage" şi în timp ce ţara se dărâmă, politicienii câştigă.

Legionarul, când intră în Legiune, are un alt cod: Pentru mine nu vreau nimic; el se întreabă ce pot da, ce jertfă pot face eu pentru ţara mea?" (Peste zeci de ani un preşedinte al Statelor Unite - de J. F. K. este vorba - relua aproape cuvânt cu cuvânt această formulă; pentru el Tâncăbeşti s-a numit Dallas!).

Legionarul spune: o mie de ani au pătimit strămoşii, şi au murit cu gândul la această ţară. O mie de ani au visat-o şi aşteptat-o.

Şi azi, când Dumnezeu ne-a dat-o întreagă - în loc să cădem în genunchi în faţa ei şi să ne închinăm ca la o icoană- noi o furăm, o jupuim şi lucrăm întru pieirea ei.

În faţa ei legionarul nu se prezintă cu drepturi cetăţeneşti ci cu datorii sacre: ţelul politicianului este de a-şi construi o avere –al nostru de a construi o patrie

înfloritoare şi puternică şi pentru ea vom face din fiecare român un erou, gata să lupte, gata de jertfă, gata de moarte - pentru că „cine ştie să moară nu va fi niciodată rob" - îl citează Corneliu Codreanu pe Seneca.

Punct de vedere comun cu cel al unui celebru socio-politolog, Max Weber, care afirma că, „politica constă într-un efort tenace şi energic ce necesită pasiune şi intuiţie. Este exact – lucru confirmat de întreaga experienţă istorică - că nu s-ar fi atins niciodată posibilul dacă în lume nu s-ar fi atacat mereu şi fără încetare imposibilul. Dar omul, care este capabil să facă un atare efort, trebuie să fie un şef - şi nu doar un şef - ci un erou în sensul cel mai simplu al cuvântului".

„Cel ce este convins – conchide Max Weber - că nu se va prăbuşi dacă lumea – judecată din punctul lui de vedere - este prea stupidă sau prea meschină pentru a merita ceea ce pretinde el că-i oferă fiind capabil totuşi să spună - precum Nae Ionescu –, „parcă ce", acela este singurul cu această vocaţie!"

Spre deosebire de afirmaţiile grandilocvente şi găunoase ale conducătorilor din vremea ciopârţirii ţării – gen „nici o brazdă de pământ" - în totală şi jenantă contradicţie cu faptele lor - nu s-au tras gloanţe decât în românii care se luptau pentru salvgardarea patriei – vorbele şi faptele legionarilor au fost nedespărţite: s-au bătut în Spania pentru a împiedica învazia comunistă; au acceptat să lupte – sau să fie împuşcaţi de ai lor - pe Frontul de Răsărit; s-au bătut în munţii Ardeni - pentru că ei ştiau - ceea ce un preşedinte american a aflat doar peste vreo 40 de ani - că luptau contra "imperiului răului"- în Ardeni, unde unul dintre ei – Ungureanu- , a nimicit 44 de tancuri inamice; s-au luptat în munţii României deşi ar fi putut să o tulească în cele patru puncte cardinale – precum ceilalţi – comuniştii spre patria lor reală - URSS; evreii spre "ubi bene, ibi patria"; bogătanii în Elveţia;

marea burghezie în Franţa iar cei iuţi de picior în State Unite.

Ei au acceptat să lupte chiar atunci când totul părea pierdut. Şi, în toate închisorile ţării, ca şi în lagărele Germaniei nazist, au demonstrat că, în Mişcarea Legionară, existau eroi.

Şi iată-i, în *Balada anilor de închisoare,* descrişi de unul care ar fi urmat să suporte 50 de ani de detenţie:

„Întâiul şi al doilea an, cu ardoare /Am fiert în tumult – ca şuvoiu-n în zăpoare / Al treilea: jarul şi chinu' – aşteptării; /Al patrulea: temeri şi semnu'-ntrebării / Al cincilea: gol de iluzii pierdute / Al şaselea: culme de mari disperări / Al şaptelea: zbateri în mlaştini stătute / Al optelea: calme, adânci împăcări / Şi anii crescură: şi nouă, şi zece / Odată cu liniştea- cremene rece. /Pe drum de restrişte, alţi trei mai trecură: / Găseam apă vie şi mană'n scriptură / Când patrusprezece pe frunţi ne-au apus, / Vegheam împreună cu Domnul Iisus. / La şaptesprezece scoteam surâzând / Adânci înţelesuri, cu ciuturi de gând. / Şi douăzeci vii, ne-au găsit sub ruină, / În candela rănii, cu flori de lumină, / Cu morţii în jur, strălucind în halou, / În suflet cu vrerile omului nou. // O! Doamne ce raze de verzi primăveri /Ne-or unge pe frunte cu mirt de învieri?"

Poetul se mai află printre noi: este Constantin Aurel Dragodan.

Permiteţi-mi o remarcă: săptămânal, cu o voce sepulcrală, Radiodifuziunea Română ne dă mostre din „marea poezie universală".

Niciodată nu am auzit citindu-se din versurile poeţilor care, în închisorile ţării, au scris cronica acestor ani cumpliţi. În schimb, dl. Titus Vâjeu, redactorul acestei emisiuni, ne tulbură liniştea cu poezia lui Aragon-cântăreţul NKVD-ului!

Niciunul dintre avertismentele Căpitanului nu a fost invalidat de realităţile vremii lui nici, de întâmplările ulterioare; nici atunci când - în **Cărticica şefului de cuib** -

ne învăţa că trebuie să luptăm din toate puterile împotriva comunismului pentru că, triumful acestuia, ar însemna: „desfinţarea Monarhiei - despre care Corneliu Codreanu afirma că, în istorie, s-au văzut monarhi buni, foarte buni, slabi sau răi; n-au fost toţi buni – dar Monarhia a fost totdeauna bună; înseamnă desfinţarea bisericii, desfinţarea familiei, desfinţarea proprietăţii individuale şi desfinţarea libertăţii". Înseamnă - afirma el- deposedarea noastră de ceea ce formează patrimoniul moral al omenirii ca şi deposedarea de orice bunuri materiale în favoarea profitorilor din umbră ai comunismului.

Nici cel care-l privea pe Nicolae Titulescu, când îl definea: „este un talent, este mai puţin o inteligenţă şi aproape deloc o înţelepciune" – şi care, datorită acestor deficienţe, a contribuit la climatul de violenţă din anii '30 ca şi la politica greşită a României.

Nici cel care demonstra că, în mişcarea comunistă, se aflau toţi inamicii României, care vor aplauda *Pactul Ribbentrop-Molotov*, care au batjocorit armata română, obligată - prin acest pact - să asiste neputincioasă la distrugerea ţării, pact ce nu ar fi fost posibil dacă se accepta propunerea Germaniei - din 1936 - care dorea să ne garanteze, atât graniţele apusene, cât şi cele din Est, cu o singură condiţie: să nu permitem, niciodată, trupelor sovietice să treacă prin ţara noastră.

Iar astăzi se ştie că Germania era informată, în acea vreme, că, URSS, pregătea un atac împotriva ei; această informaţie spulberă o altă minciună a secolului: că, URSS, „bastionul păcii" a dus „un război drept" de apărare.

La procesul din 1938, martorul Iuliu Maniu afirmă: „am constatat că suntem adversari pe această chestiune şi m-am silit să conving că singura politică corespunzătoare intereselor României este aceea îndreptată către Franţa, Anglia, şi marile democraţii occidentale. Domnia sa a contrazis".

Şi încă odată, Căpitanul a avut dreptate!

A apărut – nu de mult - în Editura *All* convorbirea lui Adrian Niculescu cu Emil Ghilezan –fruntaş PNŢ-, unul dintre cei 33 de deputaţi admişi de comunişti, în Parlament, după alegerile frauduroase din 1946.

Din capitolul asupra lui Iuliu Maniu aflăm lipsa de temei a speranţelor sale că anglo-americanii vor ajuta România în timp ce ţara noastră - precum şi toate celelalte din centru şi estul Europei - era cedată Uniunii Sovietice.

Iar, când, după ce, în decembrie 1945, are loc conferinţa miniştrilor de Externe la Moscova (Anglia, SUA, şi URSS), şi aceşti miniştri vin şi în România, Iuliu Maniu i-a întrebat: „Spuneţi-mi dacă aveţi o înţelegere secretă - dacă ne-aţi vândut- pentru ca, atunci, să încercăm să ne înţelegem cu ruşii". La care Churchill – căruia i s-a cerut avizul - a răspuns: „nu suntem obligaţi să-i spunem nimic" – pentru ca, pe alt raport, să semneze această remarcă inacceptabilă: „să ne mai lase-n pace acest bătrân nebun".

Iar atunci când suferea, în temniţele lui Teohari Georgescu şi Nicolski, „marile democraţii" nu au ridicat un deget pentru apărarea lui!

Poate – veţi spune –, făceau asta pentru că noi le-am declarat război. Dar Polonia? Soarta ei a fost mai tragică. A fost abandonata atacului german pentru care nu era pregătită. Şi, în afară de vorbe, nu i sa dat nici un ajutor. A fost invadată de sovietici şi, astfel, a dispărut de pe harta Europei. Elita militară i-a fost ucisă la Katyn şi, apoi, s-a "bucurat" de ocupaţia muscălească la fel ca şi noi.

Dar, există în testamentul politic al Căpitanului – şi toată opera lui este un testament- o altă dovadă a intuiţiei lui: evaluarea corectă a lumii în care trăim: "statul bazat pe vechia ideologie a revoluţii franceze se ruinează.

Statul nou presupune –în primul rând- un tip nou de om.

Un stat nou cu oameni cu păcate vechi nu se poate concepe".

Recent, în colecţia „istoria imediată", a unei edituri franceze, a apărut lucrarea: „*Les segneures du crime*" („*Seniorii crimei*"), lucrare coordonată de un prof. univ. din Elveţia şi realizată cu ajutorul unui grup de lucru ce a avut acces la o serie de anchete - încă nepublicate - ale Naţiunilor Unite. În expunerea de motive citim următoarele: „Globalizarea pieţelor financiare slăbeşte statul de drept, suveranitatea sa, capacitatea de ripostă şi ele nu pot fi suplinite decât printr-o mare înnoire sufletească, o mare revoluţie sufletească a întregului popor. Adică, o împotrivire faţă de direcţia spirituală de azi şi o ofensivă categorică împotriva acestor orientări (nu credem că autorii au copiat punctual 69 din „*Cărticica şefului de cuib*" apărută în 1933. Probabil că este doar o coincidenţă!)".

Se ştie – din lucrarea lui Ernest Bloch, apărută în 1954: *Der Prinzip Hoffnnig* - că umanitatea nu-şi pune decât probleme pe care le poate rezolva; dar, dacă, în momentul crucial al soluţionării lor, nu întâlneşte decât o generaţie mediocră - precum cea aflată în treabă azi în România -, această soluţie va rămane doar posibilă.

Este o nerozie să crezi că tot ceea ce este posibil va deveni realitate

Fiecare efect are cauza sa, dar nu fiecare cauză îşi produce efectele.

România s-a întâlnit cu o generaţie de excepţie într-un moment crucial: când, după Unire, ar fi trebuit construită ţara, destinată, celui, pe care, George Brătianu, îl numea, o enigmă şi un miracol, poporul român!

Dar, „seniorii crimei" au decis asasinarea acestei generaţii. Păcatele lor le plătim noi azi: pentru că părinţii mănâncă aguridă şi se sterpezesc dinţii copiilor!

În ce priveşte România – ştii Căpitane – aş fi continuat eu darea de seamă - s-a încetăţenit - în ultimii 50 de ani – sistemul botezării, rebotezării şi rerebotezării – nu numai al oamenilor – ca să li se şteargă numele şi să nu mai ştii

despre cine-i vorba – dar şi al întreprinderilor, acţiunilor etc.

Furtul se cheamă acum „credit neperformant" dacă intră în buzunarul unui multimilionar; bacşişul a fost botezat „comision" şi este legal dacă îl încasează un politician cu funcţie de la vicepremier în sus; „nepotismul" se cheamă „ridicare de cadre tinere" iar jecmănirea populaţiei înseamnă „eliminarea subvenţiei încrucişate".

Şi pentru ca toate acestea să meargă, s-au înfiinţat oficii, avab-uri, comisii, comitete, regii, consilii, fps-uri, şi alte aga-le care-şi stabilesc salarii, prime, onorarii şi diurne pe măsura jecmănirii pe care o ocrotesc – luând drept bază lăcomia personală.

S-a creeat – ai fi spus Căpitane- o haină nouă, luxoasă şi scumpă, care nu va fi de nici un folos pentru că îmbracă un trup istovit, distrus de cangrene morale şi fizice.

Azi, ca şi atunci, „biata masă a poporului român aleargă de la partid la partid, de la o promisiune la altă promisiune, întorcându-se înşelat şi amărât" – spunea Corneliu Codreanu – completat de Nae Ionescu, care afirma că: „un program (adică suma promisiunilor) este un instrument de propagandă. Spui oamenilor ce ai de gând să faci că doar, doar le-oi câştiga adeziunile. Eu, însă, ştiu, că n-am văzut încă Guvern care să se ţină de un program anunţat în opoziţie şi mai ştiu că azi nu mai există nici o deosebire programatică între diferitele partide politice (*Cuvântul* din februarie 1938)".

Şi, la fel ca în anii treizeci, spectacolul luptelor politice este dezgustător, iar activitatea Parlamentului lamentabilă: „singurul lor mobil sufletesc adevărat – spunea Căpitanul – este interesul personal, pe deasupra oricăror dureri ale ţării şi oricăror interese ale neamului".

S-a schimbat totuşi ceva: dat fiind că „Înalta Curte" nu mai este nici la Istambul, nici la Paris – de unde, pe vremuri, culegea Partidul Liberal ordinul de lichidare a Mişcării Legionare – şi nici la Moscova unde 50 de ani s-a

stabilit soarta ţării; acum jalbele se duc la Washington sau se înmânează senatorilor americani, care, fiind ceea ce sunt, nu-s preocupaţi de destinul ţării ci mai ales de viitorul posturilor – sau se adresează FMI sau BM lovind astfel în interesele economiei şi aşa deosebit de bicisnice.

Rezultatul: în timp ce Rusiei i se acordă bani cu nemiluita care, în bună parte, se spulberă în conturile mafiilor, România primeşte, cu ţârîita, un soi de pomană care – zice-se – ar trebui să-i atragă pe investitori; se ştie că în zece ani sau investit în România tot atâţia dolari cât într-un semestru în Polonia.

Şi că, prin anii '90, se acceptau întreprinderi mixte în care aportul străin era de 27 de dolari – adică costul a zece bilete de metrou la New York.

Afaceri scandaloase vor îngrozi lumea – ne avertiza Căpitanul. Corupţia se va întinde în viaţa publică a ţării ca o plagă - de la cel mai mic slujbaş şi până la miniştri.

Se vor vinde oricui: oricine va avea bani va putea cumpăra aceşti monştri şi, prin ei, ţara întreagă.

Ce am mai putea cita din învăţăturile lui?

Dar, nici un cuvânt nu este de prisos: nici deficienţa drumului spre excelenţă – „să taci, să asculţi, să înveţi, să exersezi, să-i înveţi pe alţii pentru că aşa te perfecţionezi tu" - ; nici sfatul dat legionarilor ca să treacă cu vederea greşelile altuia pentru că nu-i nici o glorie să le vezi întotdeauna; în lupta electorală să se poarte cu omenie şi înţelepciune; iar de vor întâlni oameni înfipţi într-o credinţă, nu-i zdruncinaţi în credinţa lor încercând să-i câştigaţi pentru a noastră – căci îi veţi pune într-un greu impas sufletesc" şi nici constatarea că ne ocupăm „cu lupta dintre noi şi alţi oameni şi nu cu lupta dintre poruncile Duhului Sfânt şi poftele firii noastre pământeşti. Toţi oamenii mari ai lumii de ieri şi de azi – Napoleon, Mussolini, Hitler – etc. sunt preocupaţi mai mult de aceste elemente. Mişcarea Legionară face excepţie – ea se ocupă - dar insuficient – de biruinţa creştină în om pentru mântuirea lui".

„Pentru toate acestea, susţinea Căpitanul - în Însemnările de la Jilava, în ultimul lui an de viaţă -, este nevoie de o elită preoţească care să fi păstrat focul sacru al vechilor creştini şi de o şcoală de mare înălţime şi moralitate creştină".

Nevoi mereu actuale şi încă departe de a fi împlinite.

Şi, încă, nu se înţelege deplin mesajul major al Mişcării Legionare şi al Căpitanului. Mişcarea Legionară nu se întemeiază nici doar de principiul autorităţii şi nici doar pe cel al libertăţii. Ci are temeliile înfipte în cel al dragostei.

Dragostea este împăcarea între cele două principii: autoritatea şi libertatea. Dragostea se află la mijloc - între ele şi deasupra lor – cuprinzându-le pe amândouă în tot ceea ce au ele mai bun şi înlăturând conflictele dintre ele.

Dragostea nu poate aduce nici tiranie, nici împilare, nici nedreptate, nici răbufnire socială.

Dragostea este cheia păcii pe care Mântuitorul a aruncat-o tuturor neamurilor din lume.

Toate celelalte îşi au rădăcina în dragoste: şi credinţa, şi munca, şi ordinea şi disciplina.

Doamnelor şi Domnilor,

În bilioteca tatălui meu exista un platou – păstrat şi purtat de ai lui dealungul peregrinărilor ce l-au adus din Macedonia în România. Pe el erau înscrise cele patru virtuţi şi în mijloc, gravată în aur alb, o frază ce ar fi putut fi axa întregului.

Acestea sunt – spunea tata – cele mai importante lucruri pe care le-ai putea avea:

- Cinstea – prima valoare ce nu poate fi preţuită decât atunci când pierzi enorm folosind-o; ea străluceşte precum soarele;

- Curajul, care e însoţit – adesea – mai mult decât celelalte – de lacrimi;

- Sacrificiul – atât de greu de înţeles: de ce să te sacrifici? Nu-i asta o caracteristică a martirilor? Sau este important pentru că-i atât de rară?

- Răbdarea – care mă lăsa perplex: era un lucru atât de straniu şi deloc atrăgătoare pentru un copil.

Dar toate acestea îmi erau totuşi mai clare în comparaţie cu fraza încrustată în aur alb din mijlocul platoului. Era un citat de Beneintendi: „ne-am putea imagina ceva mai frumos decât priveliştea unei ţări perfect drepte, bucurându-se de această perfectă dreptate"?

Azi mi-o pot imagina: este cea pe care i-o cere Moţa Căpitanului: „o ţară frumoasă ca un soare şi puternică şi ascultătoare de Dumnezeu" – şi, care, evident, va fi o ţară perfect dreaptă!

Şi care nu se poate construi cu vorbe ci cu împlinirea îndemnului trimis de Căpitan – din prima lui închisoare – mai actual azi ca niciodată;

- „ori o apucăm la deal – pe calea energiei, a bărbăţiei, a cinstei şi credinţei neţărmurite într-un ideal şi într-un Dumnezeu;

- sau la vale pe calea moliciunii, a decăderii morale şi al pierzării noastre ca neam" – cale pe care, din nefericire, ne aflăm de peste 60 de ani.

Numai atunci când fiecare Român va ajunge să-şi facă datoria fără ca să-l vadă cineva, numai atunci vom fi mântuiţi !

Doru MIHAIL

CORNELIU ZELEA CODREANU – MODEL ŞI IÇOANĂ

Îngăduiţi-mi să vă mărturisesc, de la bun început, că invitaţia de a lua cuvântul la această aniversare şi în faţa domniilor voastre constituie pentru mine cea mai mare onoare care mi s-a făcut vreodată...

Onorată asistenţă, doamnelor şi domnilor,

Simion Ghinea, ilustrul dumneavoastră camarad, scria undeva, după 1990, că eu aş fi afirmat despre Mişcarea Legionară că este, pentru perioada interbelică, isprava cea mai de seamă a poporului român. L-am făcut atent atunci pe bădia Simion că m-a citat greşit, chiar dacă greşeala era de înţeles în măsura în care trecuseră ani buni şi mulţi de când eu, la capătul unor lungi discuţii de catehizare, care mi-au deschis mintea şi inima către adevăratele idei şi fapte legionare, am concluzionat – şi cele spuse atunci, în urmă cu vreo douăzeci şi cinci de ani, le întăresc repetându-le acum în faţa domniilor voastre şi în faţa oricui, anume că mişcarea legionară reprezintă isprava cea mai de seamă a neamului românesc în secolul ce se va încheia mâine-poimâine. În întreg secolul XX!

Fac această declaraţie nu din elan festiv, sărbătoresc, aşa cum se întâmplă la orice aniversare centenară, ci convins că pronunţ astfel rezultatul unui calcul lucid şi exact, că rostesc astfel adevărul adevărat.

Mă consider, onorată adunare, un om fericit, un român fericit că norocul şi bunul Dumnezeu m-au ajutat să ajung, să ating acest adevăr, cu atât mai mult cu cât am ajuns la el pornind de la zero, adică de la ce ştia pe la mijlocul anilor '6o despre legionari orice UTC-ist fruntaş la învăţătură. Dar, e drept, mai ştiam ceva sau, mai exact

spus, din lectura manualelor de istorie simţeam că, în plus de prea puţinul ce ni se spunea despre legionari în publicaţiile oficiale, intenţia morţişă a oficialităţilor era să nu se spună nimic despre legionari, să facă în aşa fel ca legionarii să fie uitaţi, să nu li se mai pomenească numele nici măcar pentru a fi înjuraţi, ponegriţi sau blestemaţi.

Norocul meu a fost să întâlnesc, pe rând, scoţându-mi-i Dumnezeu în cale, oameni care, după ani nesfârşiţi de suferinţe şi cazne, mi-au mărturisit credinţa lor în ideile Mişcării Legionare, mi-au povestit adevărul despre faptele legionarilor şi, mai presus de toate, mi-au prezentat în câteva din liniile definitorii personalitatea nemaipomenită a lui Corneliu Zelea Codreanu. Deseori, ascultându-i, şi îi pomenescc în ordinea cronologică a întâlnirii cu ei, ascultându-i pe dr. Dulea (azi aflat în Germania), pe Petre Ţuţea, pe Simion Ghinea, pe Grigore Malcasian, pe părintele Boldeanu, pe Dumitru Bacu, pe Demonstene Nacu, pe Marcel Petrişor, pe Ilie Stângă, pe Ionel Pangrati, pe nenea Carataş, pe dr. Şerban Milcoveanu, pe Mircea Nicolau şi atâţia alţii, de foarte multe ori nu-mi venea a crede ce auzeam şi ce pricepeam despre noutatea ca prospeţime, autenticitate şi profunzime ce au adus-o legionarii în planul existenţei, al comportamentului moral, spiritual.

Vor spune alţii, mai bine decât mine, în ce constă propriu-zis valoarea morală a *modelului legionar*. Fiinţa umană, care este conştient angajată într-un proces de edificare a sinelui propriu, nu mă îndoiesc că va recunoaşte în fenomenul legionar unul dintre momentele cele mai pasionante ale acestei lupte de autodepăşire, de care depinde însăşi mîntuirea, salvarea speţei umane. Noi, românii, prin Mişcarea legionară, prin personalitatea şi destinul lui Corneliu Zelea Codreanu, al camarazilor săi, prin felul cum aceştia şi-au asumat acest destin, am oferit omenirii – repet, omenirii i-am oferit o ipoteză, o variantă de comportament mântuitor, salvator! Un model uman cu

nimic mai prejos decât altele. Dimpotrivă, aş putea spune... Şi oricât s-ar strădui alţii, concentrând în acest scop resurse materiale nelimitate, oricât s-ar da de ceasul morţii pentru ca destinul exemplar al lui Corneliu Zelea Codreanu, personalitate sa, chipul său, să rămână ascuns conştiinţei publice româneşti şi planetare, este evident, slavă Domnului!, că nu vor reuşi! Nici să-l ascundă, nici să-l denatureze ori să-l scufunde în uitare!

De m-aş pricepe, aş insista asupra acestui chip deopotrivă bărbătesc şi diafan al Căpitanului! Au făcut-o alţii mai bine decât mine! Eu n-am să insist decât asupra unei anumite perspective.

După o definiţie dată de vechii indieni, omul este singura fiinţă care *ştie că va muri*! Conştiinţa morţii, a morţii ca mister şi ca fatalitate atât de greu de înţeles de mintea omenească, a fost însă întăritoare pentru om. Conştiinţa morţii a fost generatoare propriu-zis de istorie, de umanitate. De aceea, fiecare religie şi fiecare sistem filosofic şi-a dobândit o anumită valoare şi prestigiul de care s-a bucurat, în primul rând prin răspunsurile date la întrebările tulburătoare pe care le ridică perspectiva implacabilă a morţii. Prin Iisus Hristos, creştinismul a dat morţii interpretarea care pune în valoare cel mai bine virtuţile vieţii, ale norocului de a te naşte, noroc care este atât de mare că nu poţi să-ţi trăieşti viaţa fără a-i mulţumi întruna lui Dumnezeu, adică să-ţi dedici viaţa nu drepturilor – drepturile sunt pentru nevolnici şi handicapaţi, ci să-ţi dedici viaţa îndatoririlor cu care te încarcă condiţia de om. Cum spunea şi Petre Ţuţea, înainte de '89, unui ziarist elveţian: „Eu sunt român, eu n-am drepturi. Noi, românii, avem numai datorii!" Adică eu, ca român, ştiu că trebuie să plătesc pentru şansa extraordinară care mi s-a oferit, de a mă naşte şi de a fi om! Prima îndatorire fiind tocmai aceasta: să fii om!

Mulţi au găsit asemănări între Iisus şi Socrate, mai ales în felul cum şi-au acceptat amândoi moartea, în felul

cum au încărcat-o de semnificaţii prin care ulterior, după moartea Lor, viaţa oamenilor, trăitori în cunoştinţă de cum a murit Socrate, de cum a murit şi înviat Iisus, viaţa oamenilor a devenit alta! Viaţa oamenilor pe pământ a căpătat valori şi virtuţi sporite, înnoitoare. Mântuitoare!

Cred că avem dreptul, avem motive suficiente pentru ca un alt mare text al umanităţii, un text românesc, să-l adăugăm ca un model de comportament în faţa morţii întrucâtva similar celui cristic şi socratic. Ciobănaşul mioritic, dacă veţi citi evangheliile cu gândul la el, veţi vedea că are ceva, ceva esenţial, din atitudinea lui Iisus Hristos, când Acesta înţelege mai devreme ca toţi ceilalţi că I se pregăteşte moartea... Şi Socrate, şi Iisus, în faţa morţii, sunt foarte mioritici...

Sunt convins că nu mă înşel şi nici nu comit o blasfemie mărturisindu-vă că atunci când am aflat, în anumite detalii, cum Corneliu Zelea Codreanu a refuzat să părăsească România, în iarna lui 1938, tocmai pentru că ştia ce i se pregăteşte lui şi camarazilor săi, când am luat cunoştinţă de tot ce a urmat, ca gesturi şi cuvinte rostite ale Căpitanului, pe parcursul întregului an 1938, până în nopatea cea mai cumplită a sfîntului Andrei, în mintea mea moartea celui de la a cărui naştere se vor împlini mâine (simpozionul s-a desfăşurat duminică, 12/09. 1999; n. red. de carte) o sută de ani, moartea Căpitanului dumneavoastră s-a înseriat în mintea mea celorlalte trei, amintite mai sus, a lui Iisus, a lui Socrate, a ciobănaşului vrâncean.

De altfel, întrega Mişcare Legionară poate fi cel mai bine înţeleasă în ceea ce ea înseamnă şi mai ales va însemna în istoria morală, spirituală a omenirii, dacă o vom judeca după criteriile după care spuneam că deseori apreciem valoarea unei religii, a unei filosofii: *problema morţii*. Ţine de această valoare a modelului legionar adevărata semnificaţie pe care a avut-o la legionari expresia *echipele morţii*. Echipele acestea ale morţii, de

care vorbesc atâta adversarii şi contestatarii legionarilor, nu erau grupări de tineri fanatizaţi porniţi să şi-i dea morţii pe adversari, ci erau tineri, cei mai mulţi falnici şi cu înalte titluri academice, care ştiau că-şi riscă viaţa, că autorităţile corupte ale statului şi, în general, adversarii lor le pregătesc moartea, o moarte pe care legionarii n-au pregetat s-o accepte, dacă acesta era preţul ce trebuia plătit pentru o viaţă trăită în demnitate. Neputând accepta o viaţă fără demnitate, legionarii ştiau bine că va trebui să se pregătească pentru moarte! Şi au făcut-o, au acceptat perspectiva morţii violente, care să le curme viaţa în anii ei cei mai frumoşi, au fost în stare de acest sacrificiu suprem, în cea mai autentică tradiţie românească, dacică şi romană în aceeaşi măsură.

Onorată asistenţă,

Îngăduiţi-mi să ies puţin din ordinea aşteptată a ideilor şi să fac o paranteză, introducând în discuţie o ţară şi un popor, Japonia şi mândrii ei locuitori. Peste sute şi mii de ani de istorie, nu e greu să ne dăm seama că puţine vor mai rămâne din ceea ce înseamnă pentru noi, cei de azi, o ţară ca Japonia. Dacă ar fi să rămână, în memoria umanităţii, un singur lucru, cel mai definitoriu, cu privire la Japonia şi la japonezi, cred că lucrul acela ar fi, ar putea fi conceptul, modelul eroic, uman, bine cunoscut sub numele *kamikadze*. Cine n-a admirat, cutremurat, comportamentul tipic kamikadze-ului? Daţi-mi voie să vă propun o comparaţie şi să-i pun alături de kamikadze pe nicadorii dumneavoastră, ai noştri! Daţi-mi voie să uit cum i-a chemat pe fiecare nicador, şi să-i privim pe nicadori sub aspectul categorial, ca model de comportament uman, eroic!Să-l ridicăm în plan metafizic şi să-i cotemplăm ca *nomen*, ca model, ca arhetip. Nu-i aşa că, pe aceeaşi linie de eroism a kamikadze-ului, nicadorul face un pas mai departe, imaginând şi atingând cote ale dăruirii de sine,

ale eroismului, necunoscute până atunci în istoria lumii? Şi, *nota bene*, când spun *nicador* nu-i am în vedere numai pe cei din decembrie 1933, ci şi pe nicadorii din tragicul noiembrie 1938, din însângeratul septembrie 1939, din ianuarie 1941 ş.a.m.d.

N-am să mă apuc să vă fac domniilor voastre demonstraţia adevărului afirmat despre apartenenţa nicadorului şi a kamikadze-ului la aceeaşi ierarhie de valori, a eroismului total, absolut. Dumneavoastră nu aveţi nevoie de asemenea demonstraţie căci nu vă spun propriu-zis nici o noutate. Se vor găsi însă inşi care să se scandalizeze de „absurditatea" comparaţiei între nicadori şi kamikadze. Îmi rezerv pentru acel moment, al confruntării cu contestaţia cutremurată de o tâmpă indignare, plăcerea şi obligaţia de a detalia temeiurile afirmaţiei mele. Până atunci, daţi-mi voie să bag de seamă că modelul kamikadze şi-a găsit imitatori în afara Japoniei. Dar nicadori, în afara Mişcării Legionare, nu ştiu dacă s-au mai ivit!... Au avut, cei drept, precursori, la daci, la romani, un Mucius Scaevola, de exemplu.

În esenţă ce vreau să spun?

Că încă nici noi nu am înţeles în toate detaliile şi în toată grozăvenia lui complexitate şi dimensiunea fenomenului legionar, implicit a personalităţii lui Corneliu Zelea Codreanu. Este un lucru cert, din ce în ce mai vizibil şi cu ochiul liber, adică fără cercetări amănunţite, de bibliotecă, de arhivă, că Mişcarea Legionară şi al ei mândru Căpitan reprezintă un moment de maximă afirmare nu numai a românismului, când s-a făurit astfel un model de comportament moral şi politic fără pereche în istoria modernă a neamului românesc, ci constituie, sub *specie aeternitatis*, o ipoteză eroică, exemplară şi dramatică, tragică chiar, a Omului, scris cu majusculă, a Omului căutător al adevărului, al binelui, al dreptăţii, al demnităţii sale, de creatură făcută după chipul şi asemănarea Domnului Atoatecreator. Căci, a nu te lăsa

atjocorit în demnitatea ta de om înseamnă să aperi de jocură chipul lui Dumnezeu Tatăl. Şi conflictul, în cele urmă sângeros, dintre tânărul Corneliu Zelea Codreanu şi autoritatea publică s-a născut din sentimentul autentic al onoarei şi demnităţii, ultragiată în chip sistematic de nişte brute lipsite de orice acces la ideea de onoare şi de demnitate a fiinţei umane.

Cu alte cuvinte, noi sărbătorim astăzi centenarul unui om născut nu doar pentru mântuirea poporului său, ci aparţinând istoriei omului, istoriei omenirii. Aparţinând istoriei Omului creştin!

Afirmând că suntem încă departe de a fi valorificat moştenirea legionară, de a fi înţeles dimensiunile istorice, planetar istorice ale naşterii la 13 septembrie 1899 a lui Corneliu Zelea Codreanu, nu pot să nu remarc că poporul român a avut atunci, în anii '30, capacitatea de a simţi, de a intui valoarea excepţională a modelului legionar, a personalităţii lui Corneliu Zelea Codreanu. Popoarele, ca şi copiii, au capacitatea de a admira, de a preţui, de a iubi chiar, şi fără să înţeleagă! Poporul român a avut norocul ca din sânul său să se nască un om ca Corneliu Zelea Codreanu, a avut norocul să dea naştere unor oameni, nu puţini la număr, cum au fost cei care i s-au alăturat lui Corneliu Zelea Codreanu... Minunea cea mai mare nu e că s-au născut astfel de oameni, ci faptul că astfel de oameni au trezit preţuirea şi stima şi dragostea celor mulţi, pe scurt, a poporului, a neamului românesc. Deseori popoarele nu sunt la înălţimea norocului ca din sânul lor să se nască personalităţii cu totul excepţionale. Cei vechi se mângâiau consemnând în aforisme această jenantă şi paradoxală împrejurare, zicând: „nimenui nu este profet în ţara sa."

A fost Corneliu Zelea Codreanu un profet? A fost chiar mai mult. Ducându-l pe dr. Corneliu Dida la Petre Ţuţea, să se cunoască şi să se bucure unul de celălalt, Corneliu Dida l-a întrebat fără prea multă introducere: „Domnule

profesor, în esență, cine a fost Corneliu Zelea Codreanu?" și Petre Țuțea i-a răspuns: *„Corneliu Zelea Codreanu a fost cel mai mare pedagog al neamului românesc!"*

Nu e lucru obişnuit să se nască oameni precum Corneliu Zelea Codreanu. Multe popoare apar în istorie, cresc, descresc şi dispar fără să aibă norocul de a zămisli asemenea exemplare umane cu adevărat unice! Poporului român i s-a oferit şansa de a-l odrăsli pe Corneliu Zelea Codreanu.

Poporul român a mai avut şi norocul ca în jurul Căpitanului să se nască şi să se adune sute şi mii de alți eroi, idealişti visători la demnitatea neamului, a omului în general.

Trebuie spus, trebuie subliniat apăsat că poporul român a fost la înălțimea acestui noroc. A simțit, chiar dacă nu va fi priceput întru totul, că Domnul l-a ales, i-a dat nişte feciori fără pereche în lume. Şi i-a iubit! V-a iubit şi vă iubeşte mai departe poporul român, onorată asistența legionară!

Va trebui să adunăm cu grijă şi dovezile acestei aderențe populare excepționale pe care românii au avut-o la un program de radicală înnoire morală, spirituală. Ar fi fost în firea lucrurilor, în firea păcătoasă a lucrurilor, a lumii, ca mai degrabă să nu se producă această aderență! Dar cât de tristă ar fi fost aniversarea centenarului de azi dacă am fi avut de consemnat numai caracterul excepțional al personalității lui Corneliu Zelea Codreanu, evitând, jenați, să consemnăm reacția publicului românesc.

Tocmai această reacție a mulțimii, a electoratului român i-a grăbit, i-a pricinuit moartea. Dacă Corneliu Zelea Codreanu ar fi fost o *vox clamantis in deserto*, bunăoară, dacă i-ar fi lipsit, la alegerile din '37, sprijinul electoral masiv pe care l-a avut, atunci Corneliu Zelea Codreanu ar fi trăit până la adânci bătrâneți, căci, de unul singur, n-ar fi deranjat pe nimeni!

Corneliu Zelea Codreanu a fost condamnat la moarte pentru că prea s-au găsit mulți în țara asta care să-l iubească şi să-l urmeze!

O dovadă în sensul celor de mai sus ne-o aduce filologia, care, studiind onomastica românească, va constata cu uşurință că dacă lui Corneliu Zelea Codreanu i s-a dat numele *Corneliu* este pentru că s-a născut în ziua de 13 septembrie, ziua centurionului roman Corneliu. Puțini copii români primiseră la botez acest nume înainte de apariția în conştiința publică a Mişcării Legionare şi îndeosebi a figurii Căpitanului. De la un moment dat, anumit, uşor de precizat, sunt tot mai mulți românii care îşi botează copiii cu numele *Corneliu*, mărturisind astfel nădejdea că feciorul lor îi va semăna cât de cât Căpitanului, devenit lider național al speranțelor de mai bine pentru neamul românesc. Când amintirea şi pomenirea Căpitanului a fost interzisă cu maximă severitate, sub cele mai aspre pedepse, românilor le-a rămas să-şi arate măcar în acest fel că pentru ei Corneliu Zelea Codreanu este şi rămâne model şi icoană! Şi numele Corneliu îl vom găsi cel mai mult la cei născuți după moartea lui Corneliu Zelea Codreanu şi mai ales după 1944.

Ca naționalist, constat cu satisfacție că există asemenea dovezi, ale unei adeziuni care, la rândul ei, dovedeşte că norocul de a fi născut printre noi, printre români, un exemplar uman a cărui valoare, iată, se impune azi tot mai vizibil şi mai convingător, acest noroc nu este chiar o întâmplare, ca la loterie, ci ivirea lui Corneliu Zelea Codreanu, ca şi apariția Mişcării Legionare, este nu numai semnul grației divine, ci şi consecința unei dezvoltări istorice, putând uşor stabili o consonanță, o concordanță între Mişcarea Legionară şi sensul devenirii noastre istorice.

Această intimă continuitate prin legionari până în zilele noastre a tot ce a fost mai prețios în istoria neamului

românesc au exprimat-o, au sesizat-o cel mai bine înşişi duşmanii dumneavoastră, duşmanii legionarilor şi ai neamului românesc, căci, nu-i aşa, *gura păcătosului, din când în când, adevăr grăieşte...*

În urmă cu exact zece ani, când am comemorat cu toţii centenarul trecerii în nefiinţă a lui Mihai Eminescu, la „Europa Liberă" şi-n alte locuri de propovăduire a adevărului şi numai a adevărului, s-a spus că *Mihai Eminescu, la urma urmelor, a fost legionar*. Este perfect adevărat! Eminescu a fost legionar! Legionar n-a fost numai Corneliu Zelea Codreanu, legionari n-au fost numai legionarii, ci legionari au fost şi Mihai Eminescu, Nicolae Bălcescu, Avram Iancu, Tudor Vladimirescu, Grigore Ghica Vodă şi Constantin Brâncoveanu, Mihai Viteazu, Ştefan cel Mare şi Vlad Ţepeş şi mulţi, mulţi alţii. Pe toţi îi sărbătorim astăzi şi nu avem cum să nu-i pomenim şi pe ei, odată cu camaradul lor Corneliu Zelea Codreanu. Dumnezeu să-i odihnească pe toţi aceşti camarazi ai noştri!

Ion COJA

Centenar:
CORNELIU ZELEA CODREANU

Corneliu Zelea Codreanu s-a născut acum o sută de ani la Huşi, pe ziua de 13 septembrie, când în calendarul creştin se sărbătoreşte ziua Sfântului mucenic Corneliu Sutaşul. Tatăl, profesorul Ion Zelea Codreanu, naţionalist înfocat, a fost ales de mai multe ori deputat în parlament. Au fost în familie şapte copii – cinci băieţi si două fete – crescuţi în cea mai curată educaţie şi tradiţie românească.

Când profesorii Nicolae Iorga şi A. C. Cuza au înfiinţat *Partidul Naţional Democrat*, prof. Ion Zelea Codreanu şi prof. Şumuleanu au fost aleşi ca vice-preşedinţi ai acestui partid, iar prof. Nicolae Iorga a fost de nenumărate ori găzduit în casa prof. Codreanu, în grădina şi la via lui din Huşi, unde a ţinut de mai multe ori pe genunchi pe copilul Corneliu. Într-o fotografie de familie, apare Iorga, Corneliu Codreanu, copil, şi prof. Ion Zelea Codreanu în costum naţional.

Când, la 15 august 1916, în noaptea de Sfânta Maria, toate clopotele de la Huşi au început să bată, tânărul Corneliu, trezit din somn, îşi dă seama că trăieşte un mare moment istoric. Iată cum îl descrie el: „Am înţeles că s-a decretat mobilizarea şi că în acel moment armata română a trecut munţii. Cuprins de emoţie îmi tremura trupul. Peste trei zile am plecat de acasă după tatăl meu, împins de dorul de a fi şi eu printre luptătorii de pe front... Nenorocul meu a fost mare, deoarece neavând decât 17 ani, comandantul regimentului a refuzat să mă primească voluntar."

După un an a intrat în şcoala militară de infanterie de la Botoşani, dar când a absolvit-o şi ajunsese ofiţer, războiul se terminase.

Studiile militare le-a făcut la Liceul Militar de la Mănăstirea Dealul.

În timpul războiului, în Rusia a izbucnit revoluţia bolşevică, iar, după terminarea războiului, aceasta urmărea să se extindă atât în ţările limitrofe, cât şi în Europa Centrală şi peste tot în lume, pentru utopicul plan al unei revoluţii mondiale.

Codreanu, având de acum şi o pregătire militară, a adunat în pădurea Dobrina, de lângă Huşi, un grup de tineri, elevi de liceu, cu care a hotărît că dacă armata bolşevică va trece Nistrul şi apoi Prutul, ei să se retragă în păduri – ca strămoşii pe vremuri – şi de acolo să ducă o luptă de rezistenţă românească.

De la „naiva" acţiune din pădurea Dobrina până la sfârşitul vieţii, Corneliu Zelea Codreanu a rămas un puternic adversar al comunismului, pe care îl considera cel mai mare rău pentru ţara românească. Previziunea sa clară a fost dovedită de evenimentele care au urmat.

Când Nicolae Titulescu – în calitate de ministru de Externe – avansase, în ideea încheierii unui tratat cu Rusia Sovietică, în care se prevedea, ca în cazul unui conflict armat între Germania şi Rusia, România să acorde trecere trupelor ruseşti prin teritoriul ei, Corneliu Zelea Codreanu avertiza: „De vor intra trupele Ruseşti pe la noi şi vor ieşi învingătoare, în numele Diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care să susţină, că ele vor pleca de la noi, înainte de a ne sataniza, adică bolşeviza!"... „Dl. Titulescu este un talent, este mai puţin o inteligenţă şi aproape deloc o înţelepciune. Mai bine să se încredinţeze soarta ţării în mâinile unui înţelept fără talent, decât unui talent lipsit de înţelepciune."

În septembrie 1919, Codreanu se înscrie la Facultatea de Drept din Iaşi. Universitatea din Iaşi era pe atunci copleşită de numărul de studenţi străini de neamul românesc, veniţi din Basarabia, toţi agenţii promotori ai comunismului, susţinuţi şi de unele cadre didactice. Profesorul Paul Bujor, declarase, în plin Senat al României, că: „Lumina vine de la răsărit", iar studenţii

străini, comunişti, declarau pe faţă. „Orice s-ar zice a trecut timpul naţionalismului, omenirea merge spre stânga".

În această atmosferă, evenimentele, de la Iaşi, degenerau din zi în zi. Comuniştii îi agitau pe muncitori, grevele se ţineau lanţ şi se pregătea revoluţia. Înflămânziţi şi manevraţi de comunişti, lucrătorii manifestau cu placarde pe care scria: „Jos Armata!", „Jos Regele!", „Trăiască Revoluţia comunistă!", „Trăiască Rusia Sovietică!" şi strigau pe străzi aceleaşi lozinci.

Înspăimântate de numărul manifestanţilor, organele de ordine fugeau din calea puhoiului. Singura organizaţie românească din Iaşi era *„Garda Conştiinţei Naţionale"* condusă de muncitorul Constantin Pancu, naţionalist, anticomunist. Acestui curajos muncitor şi organizaţiei lui, se alătură Corneliu Zelea Codreanu, şi, deşi, ca număr, erau inferiori, faţă de cei care manifestau, reuşesc să intre la Atelierele Nicolina din Iaşi, să dea jos steagul roşu şi să înalţe în locul lui tricolorul românesc. Prin această acţiune au reuşit să spargă greva condusă de comunişti şi să se asigure de continuarea lucrului.

După câştigarea bătăliei cu comuniştii, în lungile discuţii pe care le avea cu Constantin Pancu, referitor la soarta muncitorilor români, Codreanu susţinea: „Nu-i de ajuns să învingem comunismul. Trebuie să şi luptăm pentru dreptatea muncitorilor. Ei au dreptul la pîine şi dreptul la onoare. Trebuie să luptăm în contra partidelor oligarhice, creând organizaţii muncitoreşti naţionale care să-şi poată câştiga dreptatea în cadrul Statului, nu în contra Statului. Nu admitem nimănui să caute să ridice pe pământul românesc alt steag decât al istoriei noastre naţionale. Oricâtă dreptate ar avea clasa muncitoare, nu-i admitem să se ridice peste şi împotriva hotarelor Ţării... Dar nici nu vom admite ca la adăpostul formulelor tricolore să se instaleze o clasă oligarhică şi tiranică, pe spatele muncitorilor de toate categoriile şi să-i jupoaie literalmente

de piele, fluturând prin văzduh necontenit: PATRIA – pe care n-o iubesc, DUMNEZEU – în care nu cred, BISERICA – în care nu intră niciodată, şi ARMATA – pe care o trimit la război cu braţele goale...

Am început apoi organizarea muncitorilor în sindicate naţionale"

După terminarea studiilor universitare, în toamna anului 1922, se duce pentru perfecţionarea studiului, de Economie Politică, în Germania. Era la Jena, când a aflat că, în ţară, studenţii, din toate Universităţile, s-au ridicat la luptă, pentru drepturile lor.

Delegaţii din toate Centrele Universitare din ţară s-au adunat la Bucureşti, la 10 decembrie 1922, şi în zece puncte şi-au fixat doleanţele lor, declarând grevă generală pentru toate Universităţile, până la realizarea acestor zece puncte. Lupta a fost de lungă durată, dar succesul grevei a demonstrat că tineretul universitar român s-a trezit la lumina pe care a văzut-o sufletul lui.

C. Z. Codreanu îşi dă seama că problemele grave din ţară nu sunt rezolvate, era nevoie de o organizaţie de partid care să poată activa în toate straturile sociale din întreaga ţară. Se întoarce din Germania şi după o pregătire în amănunt a unei Adunări Generale a delgaţiilor studenţeşti din toată ţara, pe ziua de 4 martie 1923, ia fiinţă la Iaşi *„Liga Apărării Naţionale Creştine (L.A.N.C.)"* sub conducerea prof. A. C. Cuza, care, în aceeaşi Adunare Generală hotărăşte: *„Însărcinez cu organizarea L.A.N.C., pe întreaga ţară, sub directa mea conducere, pe tânărul advocat C. Z. Codreanu"*.

Codreanu constată „că o mişcare niciodată nu moare din cauza duşmanilor din afară. Ea more din cauza duşmanilor dinlăuntru...". Ori, în Ligă, începuseră să apară intrigile.

. În această confruntare din conducerea şi din interiorul Ligii, Codreanu capătă o nouă experienţă de felul cum

trebuie să fie un conducător, scriind pentru aceasta studiul *„Critica conducătorului"*.

Lăsând Liga să meargă mai departe, în special că, între timp, s-a unit şi cu *„Acţiunea Românească"*, o altă formaţiune naţionalistă, de sub conducerea profesorului Cătuneanu, Codreanu pleacă în 1925 împreună cu Ion Moţa în Franţa – la Grenoble – pentru a-şi lua doctoratul. Terminase Anul I şi se pregătea pentru examenele din anul II, când primeşte o scrisoare disperată, să vie urgent în ţară.

Obţine, de la Decant, aprobarea să-şi dea examenele în avans, le trece pe toate şi, în mai 1927, ajunge la Iaşi. Aici găseşte conducerea Ligii împărţită în două: de o parte prof. Cuza, iar, de cealaltă parte, „satutarii" care îi cereau lui Cuza, să urmeze cele prevăzute, în statutul Ligii, în toate manifestările şi luările de poziţie.

În zadar, C. Z. Codreanu, încearcă să-i împace. Prof. Cuza rămâne intransigent în hotărârea de eliminare a „satutarilor" din Ligă. Pe această poziţie a rămas de neclintit chiar şi cu riscul dispariţiei Ligii şi, la 20 mai 1927, L. A. N. C. s-a desfinţat.

Îndurerat, cu sufletul zdrobit de cele întâmplte, C.Z. Codrenu era la cea mai mare răscruce din viaţa lui. Să lase totul baltă şi să se pregătească pentru o carieră onorabilă sau să apuce calea spinoasă a luptei, care îl putea duce la moarte?

N-a ezitat şi a ales!

La 24 iunie 1927, ziua naşterii sfântului Ioan Botezătorul, împreună cu cei mai devotaţi camarazi de suferinţă, legaţi total sufleteşte, „Văcăreştenii", grupul cu care a stat în închisoarea Văcăreşti, înfiinţează *„Legiunea Arhanghelului Mihail"*, printr-un scurt ordin de zi lapidar: *Astăzi, vineri, 24 iunie 1927 (Sf. Ioan Botezătorul), ora zece seara se înfiinţează: „LEGIUNEA ARHANGHELULUI MIHAIL", sub conducerea mea. Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat. Să rămână afară cel ce are îndoieli. Fixez ca şef al gărzii la Icoană pe Radu Mironovici.*

Corneliu Zelea Codreanu

Înființarea Legiunii aduce un suflu nou, nemaiîntâlnit nici în România, nici în restul țărilor europene.

În crunta lor sărăcie, „nu avem bani nici măcar pentru plicuri și scrisori", în cutezanța lor, se desolidarizează de mentalitatea mercantilă. „Ucidem în noi o lume, pentru a înălța o alta, până la cer. Domnia absolută a materiei era răsturnată, pentru a fi înlocuită cu domnia spiritului, a valorilor morale".

Noutatea pe care Legiunea o aducea în viața politică românească, era disciplina, munca, seriozitatea și „lipsa" unui program de guvernare, ostentativ scos în evidență de celelalte partide politice.

Țara nu pierea din lipsă de programe politice. Toate partidele politice aveau „programe perfecte" de guvernare, pe care le uitau total când ajungeau la putere. Țara pierea din lipsă de oameni de conducere și nu de programe, și spre această țintă se îndrepta Legiunea. Pentru aceasta, C. Z. Codreanu nu a redactat la început un program, ci a scris o „cărticică" intitulată „*Cărticica șefului de cuib*", îndrumar educativ, pentru cei care doreau să devină legionari.

Nici o promisiune, de nici un fel, nimănui. Cel venit trebuia să știe, de la început, drumul greu de parcurs, pentru a intra în marea familie legionară. El trebuia să știe că în drumul său va trebui să treacă prin toate probele și ispitele pe care dușmanul i le va întinde. Metaforic, ele au fost denumite de Codreanu: „*Muntele suferinței*". „*Pădurea cu fiare sălbatice*" și „*Mlaștina deznădejdii*". Era pregătirea legionarului pentru viață, pentru că el va trăi în mijlocul lumii, unde va trebui să fie corect, să lupte, pentru a fi tare; să facă eforturi, pentru a se învăța să muncească; să sufere, pentru a ști să se jertfească, pentru a se deprinde cu depășirea propriei lui persoane, slujindu-și Neamul.

Nici gând de cucerirea puterii în stat, de concurență cu celelalte partide politice. „Noi nu facem și n-am făcut politică, o singură zi din viața noastră. Noi avem o religie, noi suntem robii unei credințe. În focul ei ne consumăm și în întregime stăpâniți de ea, o slujim până la ultima putere. Pentru noi

nu există înfrângere și dezarmare, căci forța ale cărei unelte vrem noi să fim, e etern invincibilă" spunea Ion I. Moța.

Pe această linie a mers „*Legiunea Arhanghelului Mihail*", iar când necesitățile vremilor au cerut ca să ia parte și la confruntarea electorală, politică, fie că s-a numit „*Garda de Fier*", „*Gruparea C. Z. Codreanu*" sau partidul „*Totul pentru Țară*", nu toți membri organizațiilor politice respective erau legionari, iar puterea, guvernarea țării, n-a tentat-o, până când nu-și desăvârșea cadrele.

Întrebat când va fi biruința Mișcării Legionare, C. Z. Codreanu a spus: „Când fiecare român, în parte, își va face datoria, nevăzut de nimeni".

De pe înaltul său soclu a coborât marele Nae Ionescu, pentru a-l cunoaște și a sfârșit prin a-i fi alături, urmat de pleiada de aur a elevilor săi, Mircea Eliade, Emil Cioran, Petre Țuțea, Constantin Noica și alții.

Rând pe rând au venit spre Legiune teologi, profesori universitari, medici, avocați, ingineri și economiști, liber profesioniști, care datorită activității lor individuale și diversificate, s-au constituit într-un grup corp al Legiunii, „*Răzleții*"; dar cea mai spectaculoasă aderare la Legiune a fost aceea a înaltei aristrocrații românești, veită cu o modestie unică, în ținuta lor nobilă și spiritul de sacrificiu: Prinții: General Gheorghe -Zizi- Cantacuzino-Grănicerul, Alexandru Cantacuzino, Mihail și fiul său Ilie Sturdza, Alexandru Ghica, la care s-au adăugat descendenții marilor naționaliști din secolul trecut, Alexandru Cristian Tell, George Manu și alții.

Din urmă venea marea oaste a celei mai curate părți a Neamului Românesc, elevii de liceu, educați în școala bărbătească a „*Frăților de Cruce*".

Cu pași grei, treziți din somnul cel de moarte, unde a căutat să-i adoarmă propaganda comunistă, „din fabrici, din uzine și din mine, din toiul beznelor adânci" au au venit în masă, spre această Mișcare, muncitorii; punându-și în

ea marea lor speranță pentru un trai mai bun, care pe lângă pâine le va asigura şi dreptul lor la demnitate.

Nu cunoaştem în epoca respectivă nici o țară din Europa care să fi avut o mişcare atât de viguroasă şi impetoasă, nu dominată de cucerirea puterii, ci de transformare lăuntrică.

Sub acest aspect se face cea mai eronată judecată, considerând Legiunea partid şi pe Corneliu Zelea Codreanu doar om politic, alături de ceilalți oameni ploitici contemporani cu el, unii mai de valore, alții simple căzături.

Legiunea a fost o şcoală națională, iar, C. Z. Codreanu, marele ei pedagog .

Aripa ei politică, patridul *„Garda de Fier"* sau mai târziu, *„Totul pentru Țară"* a activat în strictă legalitate constituțională, pentru ca în Parlamentul țării să fie auzită şi vocea celor pe care partidele politice - în alternanță la putere – o vroiau tăcută pentru todeauna.

Creşterea Legiunii a alarmat clasa politică coruptă şi explotatoare a României, în frunte cu aventurierul Carol al II-lea, Camarila sa şi cercurile internaționale oculte, care considerau România o colonie a lor.

Se prevedea o luptă între forțele naționaliste şi puterea coruptă din camarila regală, dar C.Z. Codrenu nu s-a angajat în ea, deşi victoria ar fi fost total de partea lui. „Noi nu vrem să transformăm țara într-o Spanie însângerată"... „Noi nu vom da niciodată o lovitură de stat pentru a veni la putere" – a declarat el.

În alegerile din 20 decembrie 1937, partidul *„Totul pentru Țară"* a ocupat locul trei; după liberali şi țărănişti, şi dacă nu i se furau 300.000 de voturi – cum va declara mai târziu Eugen Cristescu, Şeful Serviciului Secret – s-ar fi clasificat pe primul loc.

Carol al II-lea, dându-şi seama de marea popularitate a Legiunii, a aranjat o întâlnire secretă cu Codreanu, în 1937, şi-i propune aducerea Legiunii la putere, cu condiția

de al declara pe el, Regele, Căpitan al Legiunii, iar Codreanu adjunctul său. Codreanu declină, elegant, oferta, dar, refuzul lui, a stârnit mânia orgoliosului rege şi a însemnat condamnarea lui la moarte.

În situația nou creată, urmează o cursă contra-cronometru, în care Carol al II-lea face şi desface guverne, numeşte, revocă, îşi selectează oamenii cei mai josnici, dispuşi să facă orice, chiar crime oricât de oribile, pentru ca în final să dea lovitura de grație, desființând toate partidele şi instaurând, în februarie 1938, dictatura regală, prima formă de totalitarism agresiv din România.

A fost scris ca cel mai odios act din istoria României, să fie pregătit, ordonat şi executat (nu de nişte criminali de rând sau borfaşi ordinari), ci de cei numiți de rege ca oamenii lui cei mai de încredere, Armand Călinescu, Gavrilă Marinescu şi mareşalul Palatului Urdăreanu, cu acceptul total al regelui. S-au hotărât crimele cu sânge rece...

Legați, de mâini şi de picioare, imobilizați pe scaunele în care au fost aşezați în maşinile jandarmeriei, cu câte un plutonier de jandarmi în spate, Corneliu Zelea Codreanu şi cei 13 camarazi ai lui, au fost sugrumații cu frângiile aruncate pe după gât şi strânse cu putere de jandarmi.

Şi era noaptea Sfântului Andrei; Creştinismul, propagat de Primul Chemat al Domnului în părțile României de astăzi, a intrat în eclipsă atunci, iar Patriarhul țării dormea.

Trupurile lor, fără viață au fost duse în noapte la groapa comună, săpată din timp (totul fusese planificat), unde li s-a tras câte un glonț în ceafă, iar procurorul, omul apărător al legii, a consemnat în actul său cele relatate de ucigaşi, că „deținuții" au fost împuşcați pentru că au încercat să fugă de sub escortă. N-a specificat şi extraordinara precizie a jandarmilor trăgători, care au nimerit toți în acelaşi loc, în ceafă.

Aşa a sfârşit omul care credea din tot sufletul în Dumnezeu, care a fost dascălul regenerării spirituale a unei generaţii întregi, care de la 19 ani a luptat împotriva comunismului ateu şi ai cărui camarazi de luptă s-au dus până în Spania, să moară luptând pentru Cruce, pentru că „se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos".

L-au cântat legionarii şi când era în viaţă, şi după moarte. L-au plâns în vers cei mai marii poeţi ai ţării, iar numele şi amintirea lui sunt pomenite zilnic de urmaşii, admiratorii şi chiar de duşmani lui.

O carte de poeme a apărut sub titlul de *„Căpitanul, mit al poeţilor*". Doctorul Ion Banea, care a fost asasinat în lagăr la 22 septembrie 1939, scria despre el, în 1936: „CĂPITANUL! Este o piatră de hotar, o graniţă. Sabia întinsă între două lumi. Una veche, pe care o înfrunta cu bărbăţie, distrugând-o; alta nouă, pe care o creează, îi dă viaţă, o cheamă la lumină"...

Ar trebui să adaug două citate-portret. Unul aparţine unui evreu din Ungaria, care mărturiseşte că a dispreţuit naţionalismul românesc, pe nume Nicholas Naghy – Talavera (vezi *aldine*/24 iunie 1999, "România liberă"). Al scriitor pe care îl citez este Constantin Virgil Gheorghiu, care a fost trimis ca reporter al ziarului „România", fondat de Carol al II-lea după suprimarea Constituţiei, în 1938: „Intru în tribunalul militar... Prefer să-l văd pe Codreanu pe coridor...Pândesc trecerea lui. Vreau să-l văd de aproape. Deodată, se aud paşii, ca de copite de cai; e zgomotul bocancilor potcoviţi ai paznicilor care-l aduc pe întemniţat... în capătul coridorului, de după colţ, se iveşte capul lui... Codreanu merge, încadrat de doi jandarmi, ignorându-i complet, e ca şi cum ar merge singur. Este un bărbat înalt, mlădios, de peste un metru şi optzeci, dar pare încă şi mai înalt, fiindcă se ţine drept. Foarte drept.

Codreanu este un bărbat frumos. Are treizeci şi nouă de ani. Îl văd pentru prima oră, dar îl recunosc după portretele lui. Şi chiar cine nu l-ar mai fi văzut în fotografii,

ar avea, probabil, impresia, văzându-l, că l-a mai văzut. Chipul lui, mersul lui, statura şi gesturile lui, sunt acelea ale unui prim rol de western hollywoodian. Codreanu pare a fi prototipul eroilor din filmele americane de aventuri: curajos, drept, viteaz, care nu e învins niciodată şi scapă întodeauna nevătămat din toate cursele ce i se întind. (...) În clipa în care Corneliu Zelea Codreanu este la doi paşi de mine, îmi dau seama că e foarte obosit. E tras la faţă. Are cearcăne la ochi. E nebărberit. Şi se ştie că e bolnav. De nenumărate ori a fost întemniţat, bătut şi torturat de Poliţie. O iarnă întreagă a fost închis şi menţinut într-o celulă umedă şi fără încălzire. A căpătat tuberculoză, de care încă nu s-a vindecat.

Şi cu toate acestea, el merge şi înaintează cu un mers sigur de sine, cu capul sus, cu încredere în sine. În clipa când ajunge la un metru de mine, sunt cuprins de o milă imensă pentru el. Văd clar pe chipul lui pecetea morţii. Va fi ucis..."

Citatele contemporanilor, ale camarazilor, ale oamenilor politici care l-au cunoscut, cât şi a celor care îl urmează, fără să-l fi cunoscut, ar umple cărţi întregi despre persoana sa.

Monstruoasa sentinţă prin care a fost condamnat a fost anulată de Înalta Curte de Casaţie. Scos din gropa comună de la Jilava şi înmormântat creştineşte la *Casa Verde,* din Bucureştii Noi, într-o noapte a fost dezgropat de comunişti şi nimeni n-a mai aflat ce s-a întâmplat cu rămăşiţele lui pământeşti. Regimurile care s-au succedat după 1989 se tem ca de foc să facă lumină şi să treacă la cercetări. El poate fi însă în orice loc din ţară, pentru că era al ţării întregi.

Zahu PANĂ

CÂND A ÎNCEPUT ŞI CÂND SE VA SFÂRŞI ASASINAREA LUI CORNELIU ZELEA CODREANU?

Poată să pară riscată ideea de a vorbi despre asasinarea Căpitanului astăzi, când ceea ce ne-a reunit aici este un eveniment de o cu totul altă natură: sărbătorirea naşterii lui.

Desigur vor fi rememorate personalitatea lui, cu viaţa şi lupta lui, precum şi cu ecoul acestei lupte în conştiinţa contemparaneităţii.

Îmi vor permite însă - cu îngăduiţa dvs. – să mă opresc pentru puţine minute asupra sfârşitului vieţii sale stăruind asupra unor aspecte, care, sper, nu vor fi lipsite de interes pentru unii dintre dvs.

Apărut din fuziune traco-romană, neamul românesc s-a văzut încă de la începuturile sale confruntat cu toate consecinţele dramatice ale poziţiei lui geo-politice.

Pus aici „în calea tuturor răutăţilor" el avea să înfrunte – până azi – presiunile valurilor de năvălitori dinspre răsărit. În prima linie de graniţă a Europei am păstrat fără voia noastră sechelele acestor migratori dintre care unii s-au topit aici, alţii au mers mai departe.

În timp ce în Occident se ridicau Universităţi şi catedrale şi se iscau războie pentru motive care uneori nu aveau nimic comun cu marile aspiraţii, sau pentru interpretări teologale nonconformiste, noi nu aveam răgaz nici pentru încropirea unor formaţii voievodale locale care să ne permită intrarea în istoria modernă. Când totuşi faptul s-a produs, ne-am văzut a fi ţinta tendinţelor expansioniste deopotrivă ale turcilor, ruşilor, polonezilor şi ungaro-habsburgilor.

Se descoperise importanţa aşezării geografice a Ţăriilor Române, şi din cele patru vânturi neamul românesc trebuia să se lupte pentru salvgardarea existenţei sale.

În momente de reştrişte, de cumpănă a istoriei, Apusul opulent şi rafinat ne condiţiona ajutorul de părăsirea credinţei noastre strămoşeşti după ce ne gratulase cu titlul de „atleţi ai lui Hristos".

De aceea nu am avut Ev Mediu cultural şi tot de aceea cu greu s-a putut înfiripa ideea că numai unirea tuturor Românilor în hotarele fireşti ar putea prezenta garanţia prezenţei noastre aici.

Aşa se explică faptul că politica din cancelariile domneşti a fost plurivocă, pluri-opţională, ceea ce a dus la slăbirea noastră, şi că ideea unităţii naţionale însemna îmbrăcarea unei adevărate „cămăşi a morţii" pentru cei ce-şi asumau responsabilitatea luptei în serviciul acelei idei. Ei trebuiau să piară ca victime ale unuia sau altuia dintre Imperiile care ne vânau. Să piară de moarte violentă.

Înţelegem astfel de ce nu ştim unde este mormântul lui Vlad Ţepeş, al lui Mihai Viteazul, al lui Ioan Vodă cel Cumplit, sau al lui Horia şi Tudor Vladimirescu.

Spuneam că nu am avut un Ev Mediu cutural, la nivelul Occidentului, dar când s-au rupt numai câteva dintre zalele care ţineau energiile româneşti înlănţuite, acele energii au arătat lumii întregi capacităţile intelectuale, creative ale fiilor acestui popor.

În acest proces s-au decantat şi s-au conştientizat ideile care au dus la sesizarea destinului acestui neam prin vizionari de talia lui Bălcescu, Alecsandri (amintiţi-vă de acel: „...Doamne, în lume cât am stat, în ochii ei plini de admirare pe Tine Te-am reprezentat...") ori a lui Eminescu, a lui Vasile Pârvan, şi, în viziunea noastră, a lui Corneliu Zelea Codreanu.

S-a înţeles destinul care ne încărcase cu misiunea de a reprezenta aici la marginea civilizaţiei europene spiritul creştin şi forţa de luptă şi jertfă pentru apărarea acestui spirit în faţa valurilor ce se revărsau din pustiurile Asiei.

Acestui puhoi s-au opus Românii; s-au opus hunilor, tătarilor, ruşilor, şi acum comunismului ateu şi distructiv.

Comunismul care nu s-a mulțumit să ucidă, ci continuă şi azi lupta cu mormintele victimelor sale. S-au luptat cu inima Reginei Maria, au amenințat mormintele regale de la Curtea de Argeş, s-au luptat cu osemintele nefericitei Doamne Stanca, soția lui Mihai Viteazul căreia i-au profanat în chip macabru mormântul din biserica Cetății Făgăraşului. Până şi mormântul lui Nicolae Totu din cimitirul de la Râmnicul Sărat a fost batjocorit.

Iar acum alte şi alte forțe mai perfid structurate şi ostile spiritualității pe care Mişcarea Legionară şi Căpitanul ei voiau s-o instaureze aici, acum acele forțe au elaborat planul simplist şi tragic al asasinării definitive a acelui luptător vizionar.

Dar când începe asasinarea lui Corneliu Codreanu? Ea începe când această țară binecuvântată dă semne de ecumenicitate națională, de reîntoarcere la icoană, gata să scape din plasa funestă a celor ce voiau să instaureze aici un alt Canaan. Prea era bogată țara, cu multiple şi inepuizabile resurse. Prea erau multe biserici şi troițe; prea multe oseminte de viteji. Vai de cel ce s-ar fi ridicat întru apărarea lor. De aceea credem că nu greşim dacă afirmăm că moartea lui Corneliu Codreanu, în materialitatea ei, începuse încă de la sfârşitul adolescenței, în pădurea Dobrinei, şi la Nicolina, şi se hotărâse în momentul în care el intervenise în parlament, în 1931 şi 1933, atunci când, înfierând jaful țării făcut de către conducătorii politicianişti, cerea redresarea morală a României, şi pedepsirea exemplară a jefuitorilor.

Atunci a început asasinarea Căpitanului, atunci s-a hotărât.

Hotărâse Stelescu înnebunit de păcatul luciferic.

Hotărâse Regele Carol II-lea, după întâlnirea secretă pe care i-o solicitase Căpitanului, şi pe care o relatează Romulus Boilă, unul din nepoții lui Iuliu Maniu.

Istrate Micescu hotărâse, şi îşi căuta executantul în persoana unui deputat cuzist, care, uluit şi indignat de

propunerea ce se făcuse, a avut tăria de a veni să relateze Căpitanului planul ucigaş al cunoscutului jurist.

Iorga, personal, pândea demult, şi hotărâse şi el, şi a incitat şi el la uciderea Căpitanului, numai că dorea să nu se procedeze „cu stângăcie".

O! Dar câți nu-l condamnaseră la moarte!

Nu ştiau, nu cunoşteau, în ura lor sălbatecă splendidul şi etern valabilul adagiu al lui Soren Kirkegaard: „... moare tiranul şi mandatul său sfârşeşte; moare martirul şi mandatul său începe..." În răutatea lor au confirmat adevărul emis de filosoful danez.

Personalitatea Căpitanului, lupta lui, scenariul şi filmul uciderii incalificabile a lui, le ştiți şi le veți mai auzi astăzi încă o dată.

Dar a încetat oare asasinarea, în continuare, a lui? Au obosit cumva cei ce l-au lovit? S-au oprit cumva să mai dea, să mai dea încă, cei care cred că l-au ucis pe veci?

Nu!

Asistăm astăzi, la peste 60 de ani de la asasinarea lui, la o imundă şi larg mediatizată campanie de defăimare a lui, a imaginii lui, a gândirii lui. Este o panică, o supralicitare – iertați-mi cuvântul – isteriformă, care încearcă să extirpe din istoria modernă a României, fațetă cu fațetă, figura Căpitanului. Pe plan istoric, pe plan ideologic, pe plan psihanalitic chiar, s-au epuizat toate invectivele, de la cele zise „academice" la cele de argou suburban. Politologi de ultimă oră, analişti improvizați, români şi neromâni, reporteri, istorici venali, scribi mărunți, într-un consens bine dirijat, nu mai obosesc.

Dar faptul că dau în continuare, arată clar că aureola victimei este inepuizabilă, că ei ştiu că l-au asasinat, dar nu l-au ucis. Cea mai formidabilă dinamită, propria lui cenuşă, le chinuieşte somnul şi le strică banchetele. Ce să mai ucidă? Spiritul lui? Ei nu încetează să se lupte cu el; „numele lui să se şteargă şi memoria lui să piară" împrăştiindu-i osemintele în țărâna românească, şi lovind, lovind mereu în ceea ce nu mai

poate fi lovit: idealul pe care ni l-a arătat, în care am crescut şi în care am rămas, nu ca o fixaţie a vârstei – dovadă tinerii pe care-i zăriţi aici – ci ca o permanenţă spirituală a neamului românesc.

Vasile Marin spusese, nu cu mult timp înainte de a merge să se jertfească într-o ţară catolică: „...mormintele legionare sunt punctele cardinale în geografia spiritualităţii româneşti...".

Unde sunt acele morminte, pentru a le aprinde o lumânare, pentru a le pune o floare, pentru a îngenunchia la locul lor de odihnă? De aceea am spus că asasinarea lui Corneliu Codreanu nu s-a sfârşit. Răscolite hoţeşte şi purtate pe ascuns, de două ori, de trei ori, de patru ori, din groapă în groapă, poate în gropi de gunoi, poate arse, csemintele lui nu-i vor lăsa în pace.

Începută de mult, lupta împotriva lui va continua cu furie, dar fără izbândă, fără izbândă, câtă vreme unii ca dumneavoastră vor fi martorii dreptăţii sale, şi câtă vreme nu 20, nu 50 sau 100, ci peste 150 de studioşi străini s-au aplecat până astăzi cu interes asupra figurii sale. El va trăi cât va trăi şi neamul românesc. Nu numai că duşmanii lui nu-l vor putea face să dispară din istorie, dar nici chiar noi, noi cu dezbinările şi dizidenţele noastre nefericite.

În încheiere, permiteţi-mi să amintesc, din Vasile Pârvan, ultimele rânduri ale testamentului lui Ştefan cel Mare: „...dacă duşmani vor cere de la voi legăminte ruşinoase, atunci mai bine muriţi prin sabia lui, decât să fiţi privitorii împilării şi ticăloşirii ţării voastre. Domnul părinţilor voştri se va îndura însă de lacrimile slugilor sale, şi va ridica dintre voi pe cineva care le va aşeza iarăşi pe umerii voştri voinicia şi puterea de mai înainte..."

24 august 1999

Nicolae NICOLAU

SCRISOARE către CEI RĂMAŞI

(Târgşor, la 50 de ani)

În urmă cu cincizeci de ani, închisoarea Târgşor a devenit penitenciar pentru elevi. Se planificase ca acestei categorii de deţinuţi politici, în acest loc, să i se facă reeducarea, operaţie în urma căreia condamnaţilor trebuiau să li se schimbe convingerile, credinţele, considerate de puterea de atunci „retrogradate" şi să fie înlocuite cu altele, noi, „progresiste", în concordanţă cu filosofia oficială, marxist – leninist – stalinistă.

Ce s-a încercat şi în ce măsură experimentul a reuşit este cunoscut celor ce au fost acolo, celor ce au suportat această operaţie de siluire a conştiinţei făcută prin metode brutale. Acest fapt, datorită trecerii timpului, s-a uitat. Noţiuni ca „reeducare", „deţinut politic elev", sunt astăzi necunoscute, neînţelese. Oricine se poate îndoi că au existat în ţara asta arestaţi tineri, cu vârste cuprinse între zece şi douăzeci de ani, condamnaţi ca opozanţi ai regimului şi încă atât de mulţi că a fost nevoie să li se consacre un întreg penitenciar. Maşina de fabricat deţinuţi lucra, pe vremea aceea, cu mare randament. Puşcăriile devenind neîncăpătoare s-au înfiinţat lagăre, s-a deschis Canalul, exterminarea se realiza nu doar prin asprimea regimului, ci şi prin munca istovitoare.

La început, Târgşorul a făcut excepţie.

Târgşorenii, arestaţi de copii sau foarte tineri, sunt, între deţinuţii politici, o categorie aparte: au plătit cel mai greu preţ. Nu se poate spune că au suferit mai mult decât alţii. Ba, având în vedere inconştienţa vârstei şi înclinaţia spre glumă a tinerilor, într-un fel, au trecut mai uşor peste încercările temniţelor, prin lungul şi chinuitorul timp care-i tortura pe cei vârstnici, cu grija pentru familiile lăsate fără

sprijin, expuse abuzurilor şi batjocurii celor de la putere, pentru toate cele lăsate acasă. Copiii au suportat închisoarea mai uşor; sau acomodat. Dacă n-au avut alta, asta a fost copilăria, tinereţea lor.

Penal, pe aceşti tineri, orice judecător cu frică de Dumnezeu, i-ar fi găsit cum erau, nevinovaţi. Faptul că unii au participat la câte o „organizaţie subersivă", care, de cele mai multe ori, n-a depăşit nivelul de seiozitate al unui joc de-a hoţii şi vardiştii, a fost pentru „justiţia poporului", un motiv suficient ca să le dea ani grei de închisoare, fără să ţină cont că fiecare sentinţă însemna frângerea unei vieţi; şi ce pierdere pentru ţară, în inteligenţe şi caractere!

Dacă celor maturi li se puteau imputa unele fapte, pe drept sau pe dreptate, iar foştilor conducători de Guverne, să zicem , pe nedreptate, că n-au avut tăria de caracter, inteligenţa şi prevederea să apere ţara de comunism, acestor copii ce li se putea reproşa? Inocenţa? Aşa nepregătiţi cum au fost, au învăţat tehnica rezistenţei. De unde putea să le vină puterea refuzării compromisului, a păstrării neîntinate a sufletului? Ce Arhanghel i-a vegheat, ce legiune de îngeri le-a fost alături şi i-a întărit până să ajungă la ţărmul înţelegerii că prăbuşirea finală a monstrului este iminentă. Cum a şi fost.

Ca să nu se creadă că Partidul Comunist din România ar fi iniţiatorul, ca să se ştie că nu era decât executantul indicaţiilor venite de la Moscova, am să citez un pasaj din cartea lui Roy Madvedev *„Stalin şi stalinism",* apărută la Ed. Humanitas, 1991, pag. 215: „... în oraşul Leninsk-Kuzneţk au fost arestaţi 60 de copii între 10 şi 12 ani care, chipurile, organizaseră «un grup terorist contrarevoluţionar». Aceşti copii au fost ţinuţi în închisoarea oraşului timp de opt luni. În acelaşi timp s-au întocmit «dosare» pentru încă 100 de copii".Ce regim politic, altul decât cel al lui Satan, se poate simţi ameninţat de neştiinţa într-ale lumii a pruncilor?

Foştii deţinuţi politici, elevi la data arestării, sunt martorii celor ce s-au petrecut, la închisoarea Târgşor, în urmă cu cincizeci de ani. Reamintirea bătăilor, izolării, insultelor, batjocurii nu este o masochistă operaţie de etalare a rănilor şi cicatricelor, ci prezentarea materialului din care se pot, şi trebuie, să se tragă concluziile. Cea mai mare parte din amintiri s-au şi pierdut. Bine şi folositor ar fi să se păstreze învăţămintele ce pot fi trase din această tristă experienţă a ţării şi a lumii.Nu povestirea suferinţelor îndurate merită să fie consemnată pentru viitorime, ci, insistent, semnalete otrăvurile pe care comunismul le-a inoculat societăţii, capabile să se transmită şi altor generaşii. Un exemplu: În „România liberă", nr. 2797, din 9 iunie 1999, în articolul intitulat: „Şi elevii erau recrutaţi informatori din «sentimente patriotice» ", putem citi: „Pe linia muncii de securitate, copii erau învăţaţi de mici să toarne tot ce auzeau şi vedeau." Şi tot în acelaşi articol, autorul mărturiseşte cu naivitate: „N-am fi crezut că metoda s-a menţinut până în 1989 darămite chiar să se organizeze o reţea de informatori şi colaboratori în rândul elevilor."

Cei ce au trecut prin închisoarea Târgşor şi ştiu, de zeci de ani, aceste metode de malformare a sufletelor, cei ce cunosc absurda îndârjire comunistă împotriva a tot ce înseamnă puritate, nu pot să nu fie bănuitori că rămânâd aceiaşi oameni, nu se practică aceleaşi metode, puţin spus, criminale şi astăzi. Mulţi şi-au dus cu ei, în mormânt, taina chinurilor îndurate, a beteşugurilor căpătate şi nevindecate. Pentru viitoarea sănătate morală a lumii, sarcina spunerii întregului adevăr cade pe umerii celor ce au fost cei mai tineri, vă revine târgşorenilor !

*

„Pentru a ieşi dintr-un univers concentraţionar", îşi începe N. Steinhardt „Testamentul politic" sunt trei soluţii, şi le enumeră; toate trei străine. În mod ciudat n-a observat-o pe a patra, practicată cu succes în ţara noastră. Cea mai corectă atitudine faţă de totalitarism, cred eu, au avut-o foarte tinerii români: nu le-au luat în serios. Ce-au ajuns toţi cei care, într-un fel sau altul, şi-au pus mintea cu comunismul?

Iubiţii mei colegi de facultate, ce-a fost „reeducarea" de la Târgşor altceva decât un *Institut de Teatru*, iar noi studenţii de la clasa de actorie a lui Moş Dumitrache? Piesa, e drept, au pus-o în scenă cei de sus, regizorii cei mari, şi s-a desfăşurat pe parcursul a doi ani cu grupuri de elevi având, născocite de mucalitul gardian, nume ca: „nobilii", „francejii", „birişişti", „cioara vopsită" etc., cu personaje de operetă ca directorul Spirea Dumirescu sau primul Viţel, cu educatorii rizibil ca Antonescu sau Burada, cu dispute „marxiste" între partizani şi opozanţi, după sosirea moldovenilor, gata reeducaţi, şi cu lovitura de teatru finală: evadarea lui Lupeş. Ce spectacol! După care, abia atunci a început adevărata reeducare comunistă: „Cu paru' pe ei!"

Tot acest trecut al nostru comun, pentru rememorarea căruia ne întâlnim, an de an, ne leagă, dar ne şi obligă. Nu putem lăsa în urmă doar povestiri, numai fumul amintirilor. Ne închinăm cu pioşenie în faţa sanctuarelor, monumente de suferinţă, dârzenie, jertfă şi umilinţă, de măreţie, prin rezistenţă, a acestui neam, care sunt celelalte mari locuri de detenţie, pe care şi noi le-am cunoscut bine, după experienţa Târgşorului: Jilava, Gherla, Aiud, Sighet, Canal, Periprava etc. dar e destul?

Noi, elevii, fiind cei mai tineri dintre deţinuţii politici, trăind cel mai mult în comunism, fie în temniţe, fie „liberi", mereu urmăriţi, marginalizaţi, arestaţi şi recomandaţi, am plătit cel mai scump, practic toată viaţa, deşi eram cei mai nevinovaţi. Cu toate astea nu ne putem retrage, avem cea mai mare experienţă, ştim cel mai bine ce şi cum a fost. Dacă Dumnezeu ne-a ales din marea masă a anonimilor şi ne-a învrednicit să veden cu ochii şi să înţelegem cu mintea (ades şi cu usturimea spinării) ce a fost această imensă minciună, crimă, nelegiuire: comunismul, e ca s-o spunem şi altora. Ca Iona n-avem unde să fugim, n-avem unde să ne ascundem. Dacă din pântecele monstrului puşcăriilor am fost aruncaţi vii, la ţărm, e pentru a ne îndeplini misiunea de-a striga impotriva noii cetăţi a pierzării, care azi pare a fi lumea toată. Dacă am ieşit din închisori, mai mult sau mai puţin teferi, e pentru ca să aducem la cunoştinţa publică adevărul, dar şi să ne gândim la ce va urma, la ce va fi după...

Aci, în preajma Târgşorului, penitenciarul deţinuţilor politici copii, închisoarea „reeducării" inocenţilor, aici la Ploieşti, oraşul lui Caragiale, cel care cu o sută de ani înainte i-a văzut pe toţi *caţavencii, farfurizii, tipăteştii, văcarii, văcăroii* şi *bivolarii* politicii noastre, aici trebuie să punem bazele unui institut de păstrare, spre folos, a amintirilor. Nu unul însă care să amintească lanţurile, zăbrelele, căruşele, pestilenţa, ci unul dedicat sulfletuluii neîntinat, gândului cinstit, neduplicitar, totuşi supravieţuitor conunismului. Aci, la Ploieşti, trebuie ctitorit MEMORIALUL INOCENŢEI.

În martie 1949, cei de la Târgşor, memorizau poezii de Radu Gyr. Din ele învăţau că ei, Ion şi Gheorghe, trebuie să se ridice dar nu pentru pătule, nu pentru pogoane, ci pentru văzduhul cel liber.

Cu toată stăruinţa, cu toate promisiunile administraţiei, reeducarea nu progresa deloc. În sufletele încă necorupte de viciile lumii, ceea ce a prins şi a rodit n-a fost

marxismul, ci poezia. Ea mergea la inimă în timp ce materialismul dialectic nu se lipea deloc. Cu toate ameninţările şi izolările, cu tată contribuţia moldovenilor, favorabili reeducării, era limpede că operaţia era un eşec.

Reamintirea acestei perioade, a acestei victorii a elevilor asuore celor ce dirijau experimentul din umbră, a acelor puţini şi slabi asupra unui întreg aparat de propagandă şi represiune se cuvine să fie consemnată, să rămână în istorie pentru refuzul compromisului. Nu pricepeau ei tot dar simţeau că ce li se cere nu-i cinstit. Majoritatea refuzau stând de-o parte.

Pentru că vremea trece, pentru că numărul celor care au cunoscut Târgşorul anului 1949 este tot mai mic, pentru că cele cunoscute atunci sunt, în parte, uitate şi suferă, în continuare, eroziunea timpului, se impune, o cât mai grabnică, fixare a lor, o conservare a memoriei colective. Se impune crearea unei instituţii care să preia sarcina ordonării, gestionării acestei inestimabile, explozive comori. Ce s-a făcut până acum, în alte părţi, e bun dar prea puţin. Ploieştiul trebuie să facă mai mult şi alt ceva; nu atât în suprafaţă cât în substanţă, ceva specific locului dar şi timpului. Şi acesta viitorul, aruncă lumini (şi umbre) asupra trecutului, revăzându-l.

Profesorul doctor Ioan Puşcaş, şi el trecut prin Târgşorul acelor ani, este azi un specialist recunoscut pe plan european. Câţi din copiii aflaţi atunci acolo ar fi ajuns oameni de mare reputaţie dacă viaţa lor nu s-ar fi redus la subnutriţie, temniţe şi moarte? E suficient să privească cineva troiţele în miniatură ale lui Aurel Obreja, adevărate bijuterii de artă dar înzestrate şi cu strania putere de a sugera că omul de pe cruce, trupul acela contorsionat de durere, este însuşi neamul românesc, cel de atâtea ori răstignit, ca să înţeleagă ce a pierdut ţara prin neîmplinirea atâtor destine. Şi de ce mare folos ar fi ca să se facă publică lecţia de demnitate pe care au dat-o elevii ce-au înfruntat regimul refuzând reeducarea.

În ţară, prin strădiunţa unor credincioşi s-au ridicat cruci comemorative, troiţe, monumente în amintirea celor ce au luptat, au suferit, au rezistat. Nu e prea puţină aducerea aminte întruchipată de piatră? La Ploieşti trebuie zidit mai mult decât atât. Trebuie ridicată o construcţie de conştiinţă, ceva care să evoce, mai întâi, nevinovăţia sufletească, apoi dragostea cu care Dumnezeu i-a ocrotit pe copii ferindu-i să li se pună în spate mai mult decâ ar fi putut duce. Construcţia de la Ploieşti îi va evoca pe cei care au fost dar şi pe cei ce ar fi putut fi; încă o dimensiune a jerfei. Un Tache Stamu, o ţară de copil, înfruntându-l pe masivul colonel Dulberger, ar fi o pildă de curaj, de verticalitate, nu neapărat mustrătoare, dar de natură să pună pe gânduri pe mulţi; foarte pe mulţi.

Această instituţie la care ne gândim, destinată să-i omagieze pe cei înarmaţi doar cu frăgezimea vârstei, care au rezistat urii legaţi numai de dragostea dintre ei trebuie, ca să-şi îndeplinească misiunea, să fie o şcoală de dragoste. Vă reamintesc cele scrise de Iordache Nicoară, cel executat în 1939, împreună cu alţi 43 de camarazi, la Miercurea Ciuc, cel care a murit spunând „*Tatăl nostru*"; „Oamenii trebuie învăţaţi să iubească. Să iubească larg cu acea aspiraţie propie lumilor lui Dumnezeu. Trebuie învăţaţi să iubească aşa cum îi înveţi să scrie, aşa cum îi înveţi istorie, aşa cum îi înveţi să înoate, aşa cum îi înveţi să cânte sau să se închine" („*Ideea românească*", nr. II/ 1937).

Închegarea instituţiei la care ne gândim, bine cumpănită întru păstrarea valorilor de rezistenţă, nu trebuie, totuşi, să arate ca un muzeu ci ca un areopag, un anfiteatru cu funcţii de catedrală, cu altare pentru virtute, adevăr şi iubire, din care să se adape toţi, cu deosebire cei înşelaţi. Acolo să vină oamenii să-şi dăruiască iertarea, unii altora, cu bunăvoinţă, cu zâmbet. Ploeştiul nu se poate lipsi de un strop de amor, de înţelegere pentru slăbiciunea omenească.

Puşcăriile, mai întâi, i-au învăţat pe târgşoreni şi, ulterior, monumentala prăbuşire a comunismului le-a întărit convingerea, că, până la urmă, nimeni nu reuşeşte să păcălească pe nimeni decât, prin „reeducare", când, într-adevăr fiecare reuşeşte să se înşele pe sine. În lumea aceasta, aparent, a politicii (politicianismului), în realitate supusă puterilor oculte, în zbaterea aceasta absurdă, pentru cât mai multă avere, căpătată prin orice mijloace, continuarea pe aceiaşi cale, în speranţa că înşelăciunea poate să mai dureze, nu le poate părea bătrânilor, cândva copii ai Târgşorului, decât ca o nebunie sau ca o glumă de-a hâtrului Moş Dumitrache.

Ce farsă sinistră ar fi fost istoria lumii, în general, şi cea a comunismului, în special, dacă n-ar fu existat inocenţa, zâmbetul de copil care să le refuze?

CONSTANTIN IORGULESCU

Tehnoredactare: George Alexandru URSA
Tipar: Tipografia Editurii ELISAVAROS
Str. Luduş nr. 32, sector 1, Bucureşti
Telefon: 223.84.60, 220.94.06

BUNA
FUNDAȚIA
VESTIRE

ISBN: 973-9950-0-1